

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/75/2025
Identifikačné číslo spisu:	2714202978
Dátum vydania rozhodnutia:	28.05.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Jozef Kolcun
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2714202978.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Československá obchodná banka a. s., Bratislava, Žitkova 11, IČO: 36 854 140, zastúpená Vojčík & Partners BA, s.r.o., Bratislava, Hlavné námestie 5, IČO: 53 204 786, proti žalovaným 1/ E. C., rod. N., narodená XX. A. XXXX, D., M.. Q. X, 2/ E. Z., rod. N., narodená XX. Z. XXXX, E., C. XX/.XXX, 3/ Q. Z., narodený XX. A. XXXX, E., C. XX/.XXX, žalovaní 2/, 3/ zastúpení JUDr. Ján Pekar, advokát, Skalica, Potočná 191/39, IČO: 34 048 944, o zaplatenie 27.573,07 eur s prísl., vedenom na Okresnom súde Senica pod sp. zn. SI-2C/216/2014, o dovolaní žalovaných 2/, 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 29. apríla 2024 sp. zn. 10Co/6/2023, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu Trnave z 29. apríla 2024 sp. zn. 10Co/6/2023 do výroku II., III. a IV. z r u š u j e a vec mu rozsahu zrušenia vracia na ďalšie konanie.

Uznesenie Okresného súdu Senica z 18. októbra 2024 č. k. SI-2C/216/2014 - 853 z r u š u j e.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Skalica (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 10. novembra 2016 č. k. 2C/216/2014-267 (prvým v poradí - pozn. dovolacieho súdu) rozhodol tak, že žalovaná 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni sumu 20.344,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 20.344,13 eur od 16. apríla 2014 do zaplatenia, a to všetko v splátkach vo výške 230 eur mesačne splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci, pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej z nich (výrok I.), vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.), žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanej 1/ v rozsahu 47,56 % celkových trov konania žalobkyne (výrok III.) a žalovanej 2/ a žalovanému 3/ priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (výrok IV.).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) uznesením z 30. januára 2018 sp. zn. 26Co/16/2017 na odvolanie žalobkyne proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol tak, že odvolanie, pokiaľ smerovalo proti výroku I. napadnutého rozsudku odmietol (výrok I.) a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil vo výroku II. (okrem časti týkajúcej sa zamietnutia žaloby v časti 129 eur z titulu poplatkov za správu úveru a upomienky) a v nadväzujúcich výrokoch III. a IV. a vec v

rozsahu zrušenia vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

2.1. Odvolací súd dospel k záveru, že odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vykazuje veľkú mieru vnútornej protirečivosti a nedostatku racionality, takže nevyhovuje požiadavkám vyjadreným v § 220 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“). Uviedol, že vydaním napadnutého rozsudku došlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces v zmysle § 389 ods. 1 písm. b) CSP, čo opodstatňuje zrušenie napadnutého rozsudku v jeho napadnutých častiach a vrátenie veci súdu prvej inštancie.

3. Okresný súd Skalica uznesením z 28. januára 2019 č. k. 2C/216/2014-502 pripustil zmenu žaloby.

3.1. Súd prvej inštancie považoval, vzhľadom na priebeh konania a rozsah dokazovania, za potrebné ustáliť, čo zostalo predmetom konania po rozhodnutí odvolacieho súdu z 30. januára 2018 sp. zn. 26Co/16/2017 a súčasne zohľadnil aj podanie žalobkyne z 2. februára 2015, v ktorom žiadala pripustiť zmenu žaloby v časti výšky úroku z omeškania z výšky 4,90 % p. a. na výšku 5,90 % p. a.

4. Súd prvej inštancie, viazaný právnymi názormi odvolacieho súdu vyslovenými v zrušujúcom uznesení z 30. januára 2018 sp. zn. 26Co/16/2017 (§ 391 ods. 2 CSP), rozsudkom z 1. októbra 2019 č. k. 2C/216/2014-610 (druhým v poradí - pozn. dovolacieho súdu) rozhodol tak, že konanie v časti o zaplatenie sumy 100 eur voči žalovanej 1/, žalovanej 2/ a žalovanému 3/ zastavil (výrok I.), žalovanej 2/ a žalovanému 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 20.244,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 20.344,13 eur od 16. apríla 2014 do 9. mája 2019 a zo sumy 20.244,13 eur od 10. mája 2019 do zaplatenia, a to všetko v splátkach spolu vo výške 600 eur mesačne splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej z nich (výrok II.), žalovanej 2/ a žalovanému 3/ uložil povinnosť zaplatiť povinnosť uloženú vo výroku II. spoločne a nerozdielne so žalovanou 1/, ktorej bola táto povinnosť uložená rozsudkom súdu prvej inštancie č. k. 2C/216/2014-267 z 10. novembra 2016 (výrok III.). Súd prvej inštancie žalobu vo zvyšku (t. j. v časti rozdielu medzi žalovanou sumou 27.573,07 eur a rozsudkom č. k. 2C/216/2014-267 už právoplatne priznanou sumou 20.344,13 eur - pozn. dovolacieho súdu) zamietol (výrok IV.), žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v prvom stupni proti žalovanej 1/, žalovanej 2/ a žalovanému 3/ v rozsahu 47,56 % (výrok V.), pričom súčasne vyslovil, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok VI.) Vo vzťahu k trovám odvolacieho konania rozhodol súd prvej inštancie tak, že žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania (výrok VII.).

4.1. Po právnej stránke vychádzal súd prvej inštancie z ustanovenia § 497, § 500 ods. 1, § 501 ods. 1, § 502 ods. 1, § 503 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník (ďalej len „Obchodný zákonník“), § 52, § 517 ods. 1, 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „OZ“). Uviedol, že v konaní mal za preukázané, že zmluvné strany uzatvorili z hľadiska podstatných náležitostí zmluvu o úvere v zmysle ustanovení Obchodného zákonníka. Uviedol, že vzhľadom na povahu účastníkov zmluvy v danom prípade je potrebné úverovú zmluvu považovať za spotrebiteľskú zmluvu v zmysle ustanovenia § 52 OZ platného v čase uzavretia zmluvy. Súd prvej inštancie prihliadol na skutočnosť, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ mali v zmluvnom vzťahu rovnaké postavenie - postavenie dlžníkov a vzhľadom na závery odvolacieho súdu, i na to, že sú z predmetnej zmluvy o úvere zaviazaní spoločne a nerozdielne. Súčasne však dospel k záveru, že žalovaných 2/ a 3/ možno zaviazať len na zaplatenie sumy predstavujúcej rozdiel medzi poskytnutým úverom a všetkými úhradami na úver, ktoré súd započítal v celom rozsahu na istinu úveru.

4.2. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za dokázané, že 21. októbra 2011 žalovaní 1/ až 3/ Žiadosťou o uzatvorenie zmluvy o úvere (hypotekárneho typu) č. XXXXXX požiadali žalobkyňu o účelový spotrebiteľský úver na kúpu nehnuteľnosti. Žiadosť podpísali 21. októbra 2011 všetci žalovaní s tým, že objektom úveru mala byť nehnuteľnosť [byť č. 33, 4. p., vchod XX na ul. Z. H. v D., v bytovom dome súp. č. XXXX, na parc. CKN č. 1543/1, 1543/2, 1544 a p. č. 1545 a podiel 3087/100000 na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu, všetko zapísané na LV č. XXXX, k. ú. D. (ďalej len „nehuteľnosť“)]. Dňa 7. novembra 2011 bola uzavretá Zmluva o poskytnutí úveru reg. č. XXXXXX medzi žalobkyňou ako bankou (ďalej len „banka“) a na strane dlžníka boli v zmluve označení žalovaní 1/, 2/ a 3/, ktorí na poslednej strane zmluvy pripojili svoje vlastnoručné

podpisy. V zmluve sa pod identifikačnými údajmi žalovaných uvádza, že ďalej budú v zmluve označení len ako „Dlžník“. Súčasťou zmluvy sú Obchodné podmienky banky pre poskytovanie hypotekárnych a ďalších úverov a Všeobecné podmienky banky. Podľa čl. VI. bodu 7. Obchodných podmienok Československej obchodnej banky, a. s. účinných odo dňa 15. septembra 2011 (ďalej len „obchodné podmienky“) v prípade, že na strane dlžníka vystupuje viac osôb, považuje sa každý z nich za Dlžníka a súčasne za spoludlžníka. Zmluva, ako aj obchodné podmienky sa rovnako vzťahujú na všetkých spoludlžníkov, ktorí zodpovedajú za záväzky voči banke spoločne a nerozdielne. Zo žiadosti o čerpanie hypotekárneho/spotrebiteľského úveru zo 16. novembra 2011 mal súd preukázané, že táto žiadosť bola podpísaná žalovanou 1/ E. C., pričom žiadala o čerpanie sumy 36.500 eur s dátumom čerpania 25. novembra 2011 na číslo účtu vedeného u žalobkyne. Žalovaná 1/ žiadosť podpísala 16. novembra 2011. Podpisy ani identifikačné údaje žalovaných 2/ a 3/ sa na žiadosti nenachádzajú. Z Dodatku č. 1 ku zmluve o poskytnutí úveru reg. č. XXXXXX (v zmysle ktorého sa menili ustanovenia čl. V. zmluvy) súd zistil, že bol uzavretý 28. novembra 2011 medzi žalobkyňou a žalovanými 1/ až 3/, v postavení dlžník. Pod podpismi zmluvných strán je potvrdenie zamestnanca banky, že dlžník podpísal Dodatok č. 1 pred ním, totožnosť bola overená podľa občianskych preukazov s uvedením čísiel OP s uvedením dátumu podpisu 28. novembra 2011. Z výpisu z účtu klienta E. C., účet č. XXXXXXXXXXXX, úver č. XXXXXX mal súd preukázané, že za obdobie od 7. novembra 2011 do 15. apríla 2014 boli na úver vykonané úhrady v celkovej výške 16.155,87 eur. Po zosplatnení boli vyrubené riadne úroky v celkovej výške 1.405,75 eur. Splátky boli započítavané na istinu aj na príslušenstvo. Listom z 19. júla 2013 adresovaným každému zo žalovaných žalobkyňa oznámila, že vyhlásila celú svoju pohľadávku zo zmluvy o úvere č. XXXXXX zo 7. novembra 2011 za splatnú dňom 15. júla 2013 a vyzvala dlžníkov na zaplatenie celej zvyšnej čiastky, ktorá ku dňu 18. júla 2013 predstavuje 37.148,03 eur vrátane príslušenstva, a to do 29. júla 2013. Oznámenie o zosplatnení si riadne prevzali do vlastných rúk len žalovaní 2/ (24. júla 2013) a 3/ (26. júla 2013).

4.3. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie ďalej vyplýva, že tento sa prejudiciálne zaoberal otázkou platnosti právneho úkonu, ktorý urobili žalovaní 2/ a 3/ a ustálil, že na výklad zmluvy je potrebné použiť ustanovenie § 266 Obchodného zákonníka. Vychádzal z usmernení odvolacieho súdu, že Zmluva o úvere a jej účinky sa budú spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka účinnými k 7. novembru 2011 a až od 1. apríla 2015 sa upravia tak, že sa naďalej budú spravovať Občianskym zákonníkom. Z výpovede žalovaných súd zistil, že žalovaná 1/ mala záujem o poskytnutie úveru, avšak pre nízky zárobok, ktorý dosahovala u svojho zamestnávateľa mala za to, že jej banka úver neposkytne, požiadala preto žalovaných 2/ a 3/, či by jej nešli ručiť. Žalovaná 1/ si v zmluve nevšimla, že žalovaní 2/ a 3/ tam nie sú uvedení ako ručiteľia. Zmluvu čítala len zbežne. Žalovaní 2/ a 3/ vypovedali pred súdom rovnako, mali za to, že budú ručiť za žalovanú 1/, pričom zo strany žalobkyne im nebolo vysvetlené, aké je ich postavenie v zmluvnom vzťahu. Zmluvu nečítali, nemali žiadne otázky a ani nežiadali žiadne zmeny. Zo žiadosti o uzatvorenie zmluvy o úvere z 21. októbra 2011, ktorú žalovaní 1/ až 3/ osobne podpísali, mal súd preukázané, že žalovaní 1/, 2/ a 3/ žiadali o uzatvorenie zmluvy o úvere. Na prednej strane žiadosti sú uvedení ako 1 klient, 2 klient, 3 klient s uvedením osobných údajov o tom-ktorom klientovi. V žiadosti o uzatvorenie zmluvy o úvere nie je žiaden údaj o tom, že žalovaní 2/ a 3/ chcú byť v danom zmluvnom vzťahu v postavení ručiteľov. Súdu prvej inštancie sa nepodarilo odstrániť rozpory v tvrdení žalovaných 2/ a 3/, keď uvádzali, že boli v banke iba raz, s obsahom listinných dôkazov - žiadosti o uzatvorenie zmluvy o úvere, zmluvy o úvere a dodatku č. 1, ktoré boli podpisované postupne, avšak tento rozpor nemal vplyv na skutočnosť, ktorú strany sporu nenamietali, a to, že žalovaní listiny osobne podpísali.

4.4. Súdu prvej inštancie bolo z vykonaného dokazovania zrejmé, že postavenie všetkých žalovaných má byť postavením dlžníkov, pričom uviedol, že táto skutočnosť musí byť zrejماً každému, kto je gramotný a pri uzatváraní zmluvy venuje právnomu úkonu, ktorý uskutočňuje aspoň minimálnu pozornosť. Z výpovede svedka súdu vyplynulo, že žalovaným bola zmluva o úvere predložená a boli s ňou oboznámení a v prípade akýchkoľvek nejasností mali možnosť žiadať o vysvetlenie, čo v danom prípade nevyužili. Žalovaní sami tvrdili, že sa s textom zmluvy o úvere dôsledne neoboznámili, nepožiadali o bližšie vysvetlenie jej obsahu a právnych účinkov a podpísali ju spoliehajúci sa na to, že zodpovedá ich skutočnej vôli. S poukazom na právne závery uvedené v rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/179/2011 dospel okresný súd k záveru, že podpis žalovaných na zmluve o úvere treba vykladať ako prejav ich vôle stať sa v danom zmluvnom vzťahu dlžníkmi, pretože

v konaní neboli preukázané žiadne okolnosti, z ktorých žalobkyni musela byť známa ich skutočná vôľa. Súd prvej inštancie mal ďalej za preukázané, že žalobkyňa svoj záväzok zo zmluvy o úvere splnila, keď žalovaným na žiadosť žalovanej 1/ poskytla peňažné prostriedky vo výške 36.500 eur. Nakoľko každý zo žalovaných bol v zmluve uvedený ako „Dlžník“, nebolo presne určené, ktorý z dlžníkov má povinnosť, príp. oprávnenie predložiť žiadosť o čerpanie úveru. V danom prípade tak učinila žalovaná 1/, čo ostatní žalovaní nenamietali. Navyše, oprávnenie každého zo žalovaných vykonať tie úkony, ktoré patria dlžníkovi vyplýva aj z čl. VI. ods. 7 obchodných podmienok žalobkyne, podľa ktorého ak na strane dlžníka vystupuje viac osôb, považuje sa každý z nich za dlžníka a súčasne spoludlžníka. Žalovaná 1/ potvrdila, že financie boli poskytnuté v plnej výške s tým, že časť bola vyplatená na účet kupujúcej zo zmluvy o kúpe bytu. Okresný súd mal za preukázané, že žalovaní svoju povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v mesačných splátkach porušili, keď nesplácali dohodnuté splátky úveru riadne a včas, na základe čoho žalobkyni vzniklo právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru podľa § 565 OZ, čo bolo dohodnuté v čl. IX. bod 8. zmluvy. Žalobkyňa úver zosplatnila ku dňu 15. júla 2013.

5. Krajský súd v Trnave rozsudkom z 26. augusta 2020 sp. zn. 26Co/155/2019 na odvolanie žalovaných 2/ a 3/ proti rozsudku súdu prvej inštancie rozhodol tak, že rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch II., III. a V. potvrdil (výrok I.) a uložil žalovaným 2/ a 3/ povinnosť nahradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením (výrok II.). Odvolací súd dospel k záveru, že odvolacie námietky vznesené žalovanými nie sú dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je v odvolaní napadnutých výrokoch vecne správny.

5.1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením z 28. novembra 2022 sp. zn. 2Cdo/330/2020 zrušil predmetný rozsudok Krajského súdu Trnave 26 do augusta 2020 sp. zn. 26Co/155/2019 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. K zrušeniu rozhodnutia odvolacieho súdu došlo v dôsledku odklonu odvolacieho súdu od právnych záverov zodpovedajúcemu ustálenéj praxi dovolacieho súdu.

6. Krajský súd v Trnave (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 29. apríla 2024 sp. zn. 10Co/6/2023 rozhodol tak, že odvolací súd odvolanie žalovanej 2/ a žalovaného 3/ voči IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu voči žalovanej 1/ odmieta. (výrok I.) Rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II., III., V., VI. a VII. potvrdzuje. (výrok II.) Žalobkyňa má voči žalovaným 2/ a 3/ nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnom rozsahu. (výrok III.) Žalovaní 2/ a 3/ majú voči žalobkyni nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. (výrok IV.)

6.1. V odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uviedol, že prejednal vec znovu, vo veci rozhodoval podľa ustanovení CSP, účinného od 1. 7. 2016, ktorým bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej aj „OSP“), keďže podľa § 470 ods. 1 CSP ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti a podľa ods. 2 vety prvej rovnakého ustanovenia právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované.

Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), s výnimkou odvolania proti IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu voči žalovanej 1/ (v ktorej časti bolo odvolanie odmietnuté, viď nižšie) bolo odvolanie podané stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b), f) a h) CSP), preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v účinne napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offi na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel (súc viazaný názorom dovolacieho súdu) k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v účinne napadnutej časti (II., III., V., VI. a VII. výrok) je vo výroku vecne správny a je dôvodné ho potvrdiť.

6.2. Predmetom konania na súde prvej inštancie zostala (po rozhodnutí vo veci uznesením Krajského súdu v Trnave z 30. 1. 2018 č. k. 26Co/16/2017-333) žaloba

- o uloženie povinnosti žalovanej 1/, žalovanej 2/ a žalovanému 3/ spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v lehote do troch dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku sumu vo výške 7.099,94 eur, riadny úrok vo výške 5,90 % p. a. zo sumy 22.656,53 eur od 16. 4. 2014 do zaplattenia, úrok z omeškania vo výške 8,25 % p. a. zo sumy 4.934,40 eur od 16. 4. 2014 do zaplattenia, titulom nároku veriteľa voči dlžníkom na vrátenie úveru s príslušenstvom, poskytnutého dlžníkom na základe Zmluvy o poskytnutí úveru č. 219154 zo 7. 11. 2011;

- o uloženie povinnosti žalovanej 2/ a žalovanému 3/ spoločne a nerozdielne žalobkyni zaplatiť v lehote do 3 dní od nadobudnutia právoplatnosti rozsudku sumu vo výške 20.344,13 eur a úrok z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 20.344,13 eur od 16. 4. 2014 do zaplattenia, s tým, že žalovaná 2/ žalovaný 3/ sú ich povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne so žalovanou 1/, ktorej bola táto povinnosť uložená právoplatným rozsudkom Okresného súdu Skalica č. k. 2C/216/2014-267 zo dňa 10. 11. 2016.

Súd prvej inštancie I. konanie v časti o zaplattenie sumy 100 eur voči žalovanej 1/, žalovanej 2/ a žalovanému 3/ zastavil; II. žalovanej 2/ a žalovanému 3/ uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni spoločne a nerozdielne sumu 20.244,13 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,25 % ročne zo sumy 20.344,13 eur od 16. 4. 2014 do 9. 5. 2019 a zo sumy 20.244,13 eur od 10. 5. 2019 do zaplattenia, a to všetko v splátkach spolu vo výške 600 eur mesačne splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod následkom straty výhody splátok pri nezaplattení jednej z nich; III. žalovanej 2/ a žalovanému 3/ uložil povinnosť zaplatiť povinnosť uloženú vo výroku II. spoločne a nerozdielne so žalovanou 1/, ktorej bola táto povinnosť uložená rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 2C/216/2014-267 zo dňa 10. 11. 2016; IV. vo zvyšku žalobu zamietol; V. žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v prvom stupni proti žalovanej 1/, žalovanej 2/ a žalovanému 3/ v rozsahu 47,56 %; s tým, že VI. o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej; napokon rozhodol, že VII. žiadna zo strán nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

Predmetom tohto odvolacieho konania bolo preskúmanie správnosti postupu súdu prvej inštancie a (v poradí druhého) rozsudku súdu prvej inštancie. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na obsah podaného odvolania a uplatnenú odvolaciu argumentáciu žalovaných 2/ a 3/ bolo posúdiť, či súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (postupom, keď nezastavil konanie na základe čiastočného späťvzatia žaloby voči žalovanej 1/ žalobkyňou na pojednávaní dňa 6. 9. 2018), či na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (o platnosti úverovej zmluvy vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/ a rozsahu dôvodnosti pohľadávky žalobkyne) a nakoniec, či vec správne právne posúdil a dospel k správne záveru o povinnosti žalovaných 2/ a 3/ zaplatiť žalobkyni pohľadávku v rozsahu špecifikovanom vo výroku II. rozsudku, a to spoločne a nerozdielne so žalovanou 1/ tak, ako ich k tejto povinnosti zaviazal výrok III. rozsudku) a nakoniec aj k správne záveru o nároku žalobkyne na náhradu trov prvoinštančného konania (výrok V. a VI. rozsudku) a rozhodnutiu o nároku na náhradu trov prvého odvolacieho konania (výrok VII. rozsudku).

Podľa § 387 ods. 1 a 3 CSP: (1) Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. (3) Odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

Odvolací súd nemal v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu a rozhodnutia, nemohol sa však stotožniť v celom rozsahu s odôvodnením tentoraz napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, a to s poukazom na jeho viazanosť názorom dovolacieho súdu v predmetnom spore. Bol tu i nesúhlas žalovanej 2/ a žalovaného 3/ s argumentáciou súdu prvej inštancie, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa s tzv. odvolacími námietkami a podstatnými tvrdeniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, s ktorými sa nevysporiadal súd prvej inštancie, pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

6.3. Podľa § 145 ods. 1 a 3 CSP: (1) Ak je žaloba vzatá späť celkom, súd konanie zastaví. (2) Ak je žaloba vzatá späť sčasti, súd konanie v tejto časti zastaví. O čiastočnom späťvzatí žaloby rozhodne súd v rozhodnutí vo veci samej. (3) Ak je žaloba vzatá späť sčasti pred jej dorúčením žalovanému, koná súd

o zvyšku nároku bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti.

Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Okrem objektívnej prípustnosti odvolania (t. j. existencia rozhodnutia, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie), musí existovať aj subjektívna prípustnosť odvolania. Tzn., že odvolanie musí podať tá strana, v neprospech ktorej bolo vydané rozhodnutie (§ 359 CSP), resp. ten subjekt, ktorý má právo podať odvolanie (§ 360 a § 361 CSP). Záver o tom, že podané odvolanie je prípustné, predpokladá prijatie záveru o oboch stránkach jeho prípustnosti (tak objektívnej ako aj subjektívnej).

Subjektívna procesná legitimácia odvolateľa na podanie odvolania vyplýva z ustanovení § 359 až § 361 CSP. Osobou oprávnenou podať odvolanie je v prvom rade tá strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Ak odvolanie nepodala strana sporu alebo za splnenia zákonných podmienok intervenient alebo prokurátor, odvolací súd odvolanie odmietne. Ak odvolanie podala sporová strana, je povinnosťou odvolacieho súdu skúmať, či napadnutým rozhodnutím bolo rozhodnuté v jej neprospech.

Podľa § 386 odvolací súd odmietne odvolanie, ak a) bolo podané oneskorene, b) bolo podané neoprávnenou osobou, c) smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné, alebo d) nemá náležitosti podľa § 363, ak pre vady odvolania nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

Odvolatelia v odvolaní namietali nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, znemožňujúci žalovaným 2/ a 3/, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (a to nerozhodnutím o čiastočnom späťvzati žaloby voči žalovanej 1/ žalobkyňou na pojednávaní dňa 6. 9. 2018/nezastavením konania v súlade s čiastočným späťvzatím žalobkyne na pojednávaní dňa 6. 9. 2018), k tejto námietke odvolací súd uvádza, že tento je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, ak strane bol postupom súdu znemožnený prístup k súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo sna nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Po späťvzati žaloby súd konanie zastaví, ak tomu nebránia okolnosti podľa § 146 CSP. Tieto je súd povinný skúmať aj v prípade čiastočného späťvzatia žaloby. Ak sú vo vzťahu k čiastočnému späťvzatiu žaloby dané zákonné dôvody, pre ktoré súd konanie nezastaví, pokračuje v konaní ďalej a o nepripustení čiastočného späťvzatia žaloby rozhodne až v rozhodnutí vo veci samej. Ak sú splnené podmienky na zastavenie časti konania v dôsledku čiastočného späťvzatia žaloby, súd konanie v príslušnej časti zastaví. Aj v tomto prípade však platí, že výrok o čiastočnom zastavení konania bude až súčasťou rozhodnutia vo veci samej.

Zo Zápisnice o pojednávaní dňa 6. 9. 2018 vyplýva, že na tomto pojednávaní došlo zo strany žalobkyne k čiastočnému späťvzatiu žaloby voči žalovanej 1/ - v časti o zaplatenie sumy 7.228,94 eur s príslušenstvom. Súd prvej inštancie na tomto pojednávaní nerozhodol o čiastočnom zastavení konania na základe tohto čiastočného späťvzatia žaloby voči žalovanej 1/, avšak jeho postup je potrebné považovať za správny, nakoľko ako už bolo vyššie uvedené o zastavení konania alebo neprípustnosti čiastočného späťvzatia žaloby mal rozhodnúť až v rozhodnutí vo veci samej (§ 145 ods. 2 veta druhá CSP). Námietka nesprávneho procesného postupu by preto nemohla obstať. Je pravdou, že súd prvej inštancie o čiastočnom zastavení konania na základe uvedeného čiastočného späťvzatia žaloby voči žalovanej 1/, respektíve o neprípustnosti čiastočného späťvzatia žaloby voči žalovanej 1/, nerozhodol ani v konečnom rozhodnutí, v ktorom rozhodol o žalobe tak ako keby ani k čiastočnému späťvzatiu žaloby na pojednávaní dňa 6. 9. 2018 nedošlo a i v časti, v ktorej bola žaloba vzatá späť na pojednávaní dňa 6. 9. 2018, žalobu ako nedôvodnú zamietol. Zvyškové zamietnutie žaloby skonsumovalo aj vybavenie návrhu na zastavenie konania pre čiastočné späťvzatie žaloby voči žalovanej 1/ na pojednávaní dňa 6. 9. 2018, preto nie je pravdou, že by súd o tejto časti žaloby doposiaľ nerozhodol, ako to nedôvodne namietali žalovaní 2/ a 3/. Súd prvej inštancie o tejto časti žaloby rozhodol, ale inak ako zastavením konania. Podstatným však je to, že voči zvyškovému zamietnutiu žaloby (voči IV. výroku rozsudku) odvolanie žalobkyňa (ako jediná osoba oprávnená podať odvolanie) nepodala. Žalovaných 2/ a 3/ nemožno v žiadnom prípade považovať za osoby oprávnené podať odvolanie voči IV. výroku rozsudku v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu voči žalovanej 1/ (o zaplatenie sumy 7.228,94 eur s príslušenstvom) v zmysle ustanovenia § 359 CSP, nakoľko takéto rozhodnutie nebolo v neprospech žalovaných 2/ a 3/, svojim obsahom ich neznevýhodňuje - nezužuje ich práva ani nerozširuje ich povinnosti a žalovaným 2/

a 3/ z neho nevznikla ani len nepatrná ujma na ich právach. Žalovaní 2/ a 3/ neboli poškodení ani výrokom o náhrade trov konania, nakoľko žaloba v tejto časti bola zamietnutá, čo bolo považované za ich úspech v konaní tak, ako by to bolo aj v prípade, ak by konanie v tejto časti bolo zastavené pre späťvzatie žaloby žalobkyňou, teda zavinením žalobkyne.

Odvolací súd preto podľa § 386 písm. b) CSP odmietol odvolanie žalovanej 2/ a žalovaného 3/ voči IV. výroku rozsudku súdu prvej inštancie v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu voči žalovanej 1/ (o zaplatenie sumy 7.228,94 eur s príslušenstvom), ako podané neoprávnenou osobou (postupom podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario bez pojednávania).

6.4. Odvolatelia ďalej v odvolaní namietali, že žalovanej 3/ (poznámka odvolacieho súdu - odvolatelia zjavne mali na mysli žalovanú 1/) nebola uložená povinnosť zaplatiť sumu 20.244,13 eur, ani povinnosť zaplatiť sumu 20.244,13 eur v splátkach vo výške 600 eur, ale len vo výške 230 eur, výrok rozsudku je nezrozumiteľný a zmätočný. Odvolatelia neuviedli, v čom konkrétne spočíva rozpornosť výrokov ani podstata ich odvolacej argumentácie v tomto smere, nie je zrejmé z akého dôvodu považujú odvolatelia tieto výroky za nezrozumiteľné a zmätočné. Odvolací súd považuje tieto dva výroky rozsudku súdu prvej inštancie za jasné a zrozumiteľné. V konaniach, v ktorých žaloba smeruje voči viac ako jednému žalovanému, ktorým má byť uložená povinnosť splniť peňažný nárok spoločne a nerozdielne s aspoň jedným ďalším žalovaným ide o pasívnu solidaritu upravenú v ustanovení § 511 OZ, ktorá vychádza zo zásady, že každý zo spoločných dlžníkov je povinný platiť celý dlh a všetci dlhujú iba raz. Spoločným znakom solidárnych záväzkov je, že jednotlivé solidárne povinnosti sú samostatné, ale sú vzájomne spojené s identitou predmetu záväzku. Táto samostatnosť záväzkov sa prejavuje najmä v tom, že platnosť obligačného záväzku sa skúma samostatne vo vzťahu ku každému solidárnemu dlžníkovi, splatnosť a miesto plnenia záväzku môže byť u každého solidárneho dlžníka iná, veriteľ môže jednému zo solidárnych dlžníkov záväzok odpustiť, u ostatných dlžníkov na plnení zotrvá a pod. K otázke charakteru spoločenstva medzi solidárne zaviazanými dlžníkmi už NS SR zaujal stanovisko, keď napríklad v rozhodnutí sp. zn. 4Cdo/203/2005 uviedol, že žalovaní solidárni dlžníci sú zásadne samostatnými a nie nerozlučnými spoločníkmi v konaní. Vysvetlil, že právny základ záväzku každého z nich a prípadné námietky proti nemu môžu byť u každého spoločníka posúdené nezávisle. Samotná povaha solidarity sa vyznačuje mnohosťou právnych vzťahov spätých iba totožnosťou plnenia, či predmetu plnenia. Solidárny záväzok sa ale nemusí vyznačovať totožným obsahom, rôznosť práv a povinností k tomu istému plneniu je tu prípustná. Ak teda ide o samostatné záväzky, ktoré nemusia byť ani obsahovo totožné, potom už táto skutočnosť vylučuje, že by mohlo ísť medzi solidárnymi dlžníkmi o také spoločné práva, aby sa rozsudok musel vzťahovať na všetkých a prípadne aj rovnako. Rozsudok sa nemusí vzťahovať na všetkých žalovaných solidárnych dlžníkov a o nerozlučné spoločenstvo nepôjde tiež preto, že veriteľ si môže zvoliť, či bude o celé plnenie žalovať všetkých alebo len niektorých spoludlžníkov. Z hmotného práva, podľa ktorého je len na úvahe veriteľa, či bude celé plnenie alebo jeho časť žiadať len od niektorého alebo od všetkých solidárnych dlžníkov, totiž vyplýva, že pasívne vecne legitimovaný je ktorýkoľvek solidárny dlžník sám osebe. Už z toho, že o založení procesného spoločenstva medzi solidárnymi dlžníkmi rozhoduje iba vôľa veriteľa, vyplýva záver o samostatnosti spoločníkov. Okrem toho, aj keby boli žalovaní všetci solidárni dlžníci, nemusí sa rozsudok vzťahovať na všetkých, lebo každému z nich prislúchajú jeho osobné námietky, ktoré budú posudzované iba vo vzťahu ku nemu samému. Na rozhodnutie sp. zn. 4Cdo/203/2005 nadviazala nasledujúca rozhodovacia činnosť NS SR a názor v ňom uvedený akceptovala (napríklad uznesenia z 26. 10. 2006 sp. zn. 6Cdo/544/2015, z 29. 1. 2018 sp. zn. 5Cdo/1/2018, z 12. 8. 2021 sp. zn. 5Cdo/191/2019). Uvedený názor teda predstavuje v súčasnosti ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu. V prípade pasívnej solidarity žalovaných ide teda o samostatné procesné spoločenstvo podľa § 76 CSP. Výrok III. rozsudku vo veci samej v prípade solidárnych dlžníkov správne potom znie: „Žalovaná 2/ a žalovaný 3/ sú povinní zaplatiť povinnosť uloženú vo výroku II. spoločne a nerozdielne so žalovanou 1/, ktorej bola táto povinnosť uložená rozsudkom Okresného súdu Skalica sp. zn. 2C/216/2014-267 zo dňa 10. 11. 2016“. Na základe uvedeného túto odvoláciu námietku nebolo možné považovať za dôvodnú.

6.5. Odvolacia námietka žalovaných 2/ a 3/, že žalobkyňa nebola oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, a to s odkazom na nesplnenie podmienky uvedenej v § 565 OZ. (Podľa § 565 OZ, ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.), pretože v úverovej zmluve sa nenachádza

dohoda účastníkov o možnosti veriteľa pristúpiť k zosplatneniu celého úveru, neobstoí, nakoľko tvrdenia žalovaných 2/ a 3/ o neexistencii dohody zmluvných strán o možnosti veriteľa zosplatiť úver nie sú pravdivé. Takáto dohoda je obsiahnutá v článku IX bod 8 Zmluvy o poskytnutí úveru reg. č. 219154 zo 7. 11. 2011, z ktorého je zrejmé, že zmluvné strany sa dohodli, že ak dlžník poruší svoje povinnosti dohodnuté zmluvou, podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi, môže banka v súlade s podmienkami od zmluvy odstúpiť či požadovať okamžité splatenie istiny úveru a príslušenstva.

6.6. Pokiaľ žalovaní 2/ a 3/ namietali, že nemali byť dlžníkmi v úverovom vzťahu ale len ručiteľmi, že svedok Bellay pri svojich výpovediach opakovane uviedol, že ďalší dlžníci slúžili len na zvýšenie bonity, hodnotenia toho 1. žiadateľa, že žalovaní 2/ a 3/ ani nemali reálne záujem o poskytnutie úveru, tento na nich ani nebol evidovaný, že postup žalobkyne, kedy ich uviedla do úverovej zmluvy ako dlžníkov je nutné posúdiť ako neplatný právny úkon podľa § 39 OZ, keďže sa ním obchádzal zákon a je aj v rozpore s dobrými mravmi, že z výpisu z úverového účtu vyplýva, že tento bol vedený len na meno žalovanej 1/, pričom žalovaní 2/ a 3/ nemali k dispozícii svoje zmluvy k úveru, neboli oprávnení sa ani v banke informovať ohľadom stavu splácania úveru a k úhrade boli vyzývaní až vtedy, keď úver nebol splácaný zo strany žalovanej 1/, tak táto námietka podľa odvolacieho súdu taktiež nemôže obstať. Z dokazovania totiž jednoznačne vyplynulo, že sami žalovaní 2/ a 3/ požiadali žalobcu o poskytnutie úveru spolu so žalovanou 1/ na úhradu kúpnej ceny bytu, ktorý podľa kúpnej zmluvy mala nadobudnúť do svojho výlučného vlastníctva žalovaná 1/, ktorý úver im bol na základe ich žiadosti žalobkyňou aj poskytnutý. Pokiaľ teda žalovaní 2/ a 3/ žiadali žalobkyňu o poskytnutie úveru a táto sa rozhodla ich žiadosti vyhovieť, oprávnenie ich v úverovej zmluve označila ako dlžníkov, teda osoby povinné veriteľovi úverové prostriedky spolu s dohodnutým úrokom vrátiť. Žalobkyňa teda neposkytovala žalovaným úver proti ich vôli, respektíve v rozpore s ich vôľou, ale na základe ich vôle vyjadrenej v ich písomnej žiadosti. Takýto právny úkon je potrebné považovať za súladný s platným právom a dobrými mravmi a niet dôvodu, pre ktorý by tomu malo byť inak. Rovnako odvolací súd nezdiera ani názor žalovaných 2/ a 3/, že postup žalobkyne spočívajúci v rozšírení okruhu dlžníkov za účelom zvýšenia bonity naplnia definíciu nekalej obchodnej praktiky. Už zo samotného § 7 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (aj keď ten sa v prerokúvanej veci neaplikuje) vyplýva povinnosť veriteľa posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. Zo zákona však pre prípad porušenia tejto povinnosti nevyplýva žiaden iný následok než zákaz žiadať jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru (§ 11 ods. 2 cit. zák.). Zo žiadneho ustanovenia právnych predpisov nemožno vyvodiť povinnosť veriteľa chrániť záujmy (spolu)dlžníkov medzi sebou. Ani v spotrebiteľských vzťahoch veriteľ nie je povinný postupovať tak, aby chránil záujmy dlžníkov pred svojimi vlastnými záujmami. Z § 53 OZ a § 5 a § 7 ZoOS vyplýva len to, že v procese uzatvárania zmluvy a pri formulácii zmluvných podmienok nesmie konať netransparentne voči dlžníkom. Za takéto konanie však nemožno považovať samotnú okolnosť, že veriteľ chráni svoje záujmy zodpovedajúcim zabezpečením, ktoré nahradí prípadnú chýbajúcu bonitu dlžníka. Je predovšetkým vecou spoludlžníka (príp. ručiteľa), aby sa zaujímal o majetkovú situáciu dlžníka, za ktorého dlh má (spolu)zodpovedať. Ako už bolo viackrát uvedené, v prerokúvanej veci zo zisteného skutkového stavu nateraz nevyplýva žiadne také konanie žalobkyne, ktorým by zľahčovala majetkovú situáciu žalovanej 1/ voči žalovaným 2/ a 3/. Napokon, z výpovede samotnej žalovanej 2/, ku ktorej sa pripojil žalovaný 3/ (zápisnica o pojednávaní z 31. 3. 2016), celkom zreteľne vyplýva, že sama žalovaná 1/ ich požiadala o „ručenie“ práve preto, že má nízky príjem a úver by jej nedali (!). Vyjadrenie žalovaných 2/ a 3/ v odvolaní, v ktorom tvrdia, že nemali vedomosť o nedostatku finančných prostriedkov žalovanej 1/, tak odporuje ich vlastnej výpovedi počas konania a odvolací súd ho považuje za účelové. Naopak, z ich výpovede vyplýva, že si boli vedomí toho, že do úverového vzťahu so žalobkyňou vstupujú práve preto, že žalovaná 1/ nemá dostatočný príjem (dostatočnú bonitu) na to, aby získala úver. Nedôvodnou je aj námietka žalovaných 2/ a 3/, že z výpovedí svedka C. je nepochybné, že okrem zmluvy v písomnej podobe bola súčasťou právneho vzťahu aj informácia tohto svedka o tom, že úver má splácať výlučne žalovaná 1/, t. j. osoba, ktorej sa poskytol úver a ktorej sa financovala kúpa nehnuteľnosti, že z vyjadrenia tohto svedka je absolútne nepochybné, že žalovaní 2/ a 3/ reálne neboli dlžníkmi, im neboli uložené žiadne práva ani povinnosti, žalovaní 2/ a 3/ teda boli v uvedenej zmluve ako dlžníci len formálne a reálne žalobca k nim vystupoval len ako k ručiteľom. Práve menovaný svedok totiž pred súdom vypovedal v súvislosti s poskytovaním úverov žalobkyňou len vo všeobecnosti (všeobecnej rovine) a z jeho výpovede nebolo možné dospieť k záveru že žalovaným 2/ a 3/ uviedol, že úver má splácať výlučne žalovaná 1/. Okrem toho z dokazovania vyplynulo, že svedok nebol oprávnený

im ukladať žiadne práva ani povinnosti a práva a povinnosti im vyplývali z písomne uzatvorenej úverovej zmluvy, ktorú uzatvárali žalovaní so žalobkyňou.

6.7. Rovnako neobstojí ani námietka žalovaných 2/ a 3/ o výraznom zhoršení ich postavenia (uvedením ich v zmluve ako dlžníkov) z dôvodu, že stratili možnosť požadovať od žalovanej 1/ vrátenie celej sumy, ktorú by ako dlžníci za ňu zaplatili, nakoľko spôsob vyrovnania sa dlžníkov navzájom nie je predmetom tohto konania a preto námietky v tomto smere sú pre rozhodnutie v tejto veci právne irelevantné. Ako bolo uvedené aj vyššie, sama skutočnosť, že žalovaná 1/ má nízke príjmy, ktoré nepostačujú na to, aby jej žalobkyňa vyhodnotiac jej bonitu poskytla úver, bola žalovaným 2/ a 3/ známa, nakoľko práve to bol dôvod, prečo žalobkyňa podmienila poskytnutie úveru vznikom spoludlžníckeho záväzku viacerých osôb, ktoré spoločne spĺňajú podmienku, za ktorej je možné požadovaný úver poskytnúť tak, aby bola zabezpečená jeho návratnosť z príjmov všetkých spoludlžníkov. Pokiaľ žalovaných 2/ a 3/ uviedla do omylu žalobkyňa 1/ ohľadom jej schopnosti úver splácať, títo si môžu vyvodiť zodpovednosť voči nej, avšak nie voči veriteľovi.

6.8. Odvolatelia namietali nesprávne právne posúdenie veci (výkladu vôle zmluvných strán pri uzatváraní zmluvy) majúcom za následok nesprávnosť záveru súdu prvej inštancie o platnosti úverovej zmluvy aj vo vzťahu k žalovaným 2/ a 3/, boli názoru, že na výklad zmluvy o úvere uzatvorenej medzi nimi a žalobkyňou dňa 7. 11. 2011 je vzhľadom na spotrebiteľský charakter zmluvy potrebné aplikovať ustanovenia OZ. Poukázali na rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo/87/2017, v zmysle ktorého je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola aplikovaná právna úprava obsiahnutá v OZ a nie v Obch. z., vytkli súdu prvej inštancie, že sa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe, keď v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že vec sa má posúdiť okrem iného podľa § 266 Obch. z.

Vo vzťahu k tvrdenému odklonu odvolací súd (súč viazaný právnym názorom dovolacieho súdu) uvádza, že táto námietka odvolateľov je dôvodná, odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje so závermi dovolacieho súdu, ktorý zaujal v predmetnej veci stanovisko, že „...aplikáciou OZ v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva na právne inštitúty vzniknuté na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa už dovolací súd zaoberal v dovolateľmi označenom rozsudku sp. zn. 3Cdo/87/2017, ktoré treba považovať za súčasť ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. V zmysle uvedeného rozhodnutia je v plnom súlade s princípmi ochrany spotrebiteľa požiadavka, aby v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva, bola aplikovaná právna úprava obsiahnutá v OZ, a nie v Obch. z. Ak odvolací súd v uznesení z 30. januára 2018 sp. zn. 26Co/16/2017 v bode 24. ustálil, že: „Zmluva o úvere a jej účinky sa budú spravovať Obchodným zákonníkom účinným k 7. novembru 2011 (t. j. ku dňu uzatvorenia Zmluvy o úvere - pozn. dovolacieho súdu) a až od 1. apríla 2015 sa upravujú tak, že sa naďalej budú spravovať OZ. Vzhľadom na to treba na výklad tejto zmluvy použiť ustanovenia § 266 Obch. z., ktoré sú inak vo svojej podstate podobné s výkladovými pravidlami § 35 OZ“, a ak tento záver následne prebral súd prvej inštancie v bode 57. rozsudku č. k. 2C/216/2014-610 z 1. októbra 2019, ktorý právny názor následne odvolací súd v napadnutom rozsudku potvrdil, dovolací súd konštatuje, že došlo k odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať, že názor dovolacieho súdu (vyjadrený v bode 24. uznesenia sp. zn. 26Co/16/2017 z 30. 1. 2018) spočívajúci v tom, že ustanovenia OZ na ochranu spotrebiteľa nie je možné aplikovať retroaktívne tým spôsobom, že ich zavedením do právneho poriadku sa následne spätne upravujú, t. j. zmenia alebo zrušia účinky právneho úkonu, ktoré nastali v čase jeho urobenia, nie je akceptovateľný. Aj napriek skutočnosti, že podľa ustanovenia § 52 ods. 2 OZ v znení účinnom 7. novembra 2011 (t. j. ku dňu uzatvorenia predmetnej zmluvy o úvere - pozn. dovolacieho súdu) platilo, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Novelou OZ (t. j. zákonom č. 102/2014 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri predaji tovaru alebo poskytovaní služieb na základe zmluvy uzavretej na diaľku alebo zmluvy uzavretej mimo prevádzkových priestorov predávajúceho a o zmene a doplnení niektorých zákonov) účinnou od 1. 4. 2015 bola do ustanovenia § 52 ods. 2 OZ doplnená tretia veta, v zmysle ktorej na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia OZ, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V zmysle ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu na všetky spotrebiteľské záväzky, a teda aj na spotrebiteľské

záväzky, ktoré sú svojou povahou tzv. absolútnym obchodom a boli uzavreté pred účinnosťou novelizovaného znenia § 52 ods. 2 tretia veta OZ, sa má prednostne použiť právny režim OZ a nie Obch. z. Na potvrdenie správnosti uvedenej úvahy nemá norma § 52 ods. 2 tretia veta OZ prechodné ustanovenia. To znamená, že od jej účinnosti sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom (pozri uznesenie NS SR sp. zn. 2Cdo/153/2017). Identické právne závery uvedené vyššie, zaujal NS SR aj v skutkovo a právne obdobných veciach, o. i. aj v rozsudku sp. zn. 3Cdo/87/2017, na ktorý poukazujú dovolatelia (pozri napr. rozsudky sp. zn. 3MCdo/14/2014, 8MCdo/13/2014, 4MCdo/17/2014, 3Cdo/87/2017 alebo uznesenie sp. zn. 2Obdo/5/2019).“

Vo vzťahu k výkladu vôle zmluvných strán však námietka o nesprávnom právnom posúdení veci neobstoí. V zmysle § 35 ods. 2 OZ právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom. Pri výklade prejavu vôle adresovaného inej osobe nie je podstatné ani to, ako ho táto osoba subjektívne skutočne pochopila, ale ani to, akú vôľu chcel konajúci subjektívne prejaviť, ale to, ako právny úkon s ohľadom na všetky okolnosti objektívne mala a mohla pochopiť osoba v postavení adresáta. Podľa názoru judikatúry jazykový výklad predstavuje základ pre poznanie a pochopenie zmluvného dojednaní. Je východiskom objasnenia a ujasnenia jeho obsahu, zmyslu a účelu. Text zmluvy je prvotným priblížením sa k významu zmluvy, ktorý si chceli jej účastníci svojím konaním stanoviť. Doslovný výklad textu zmluvy môže, ale nemusí byť v súlade s vôľou konajúcich strán. Ak vôľa zmluvných strán smeruje k inému významu a ak sa podarí vôľu účastníkov procesom hodnotenia skutkových a právnych otázok ozrejmiť, má zhodná vôľa účastníkov zmluvy prednosť aj pred doslovným významom textu nimi formulovanej zmluvy. Vôľa je vnútorným stavom konajúcej osoby, ktorý nie je bezprostredne prístupný interpretovi právneho úkonu, a nie je interpretom tohto právneho úkonu poznateľný. Z vonkajších okolností spojených s podpisom zmluvy a realizáciou zmluvného vzťahu preto treba hľadiť hlavne na vôľu, ako aj na okolnosti spojené s podpisom zmluvy a následné konanie účastníkov po podpise zmluvy. Jedným zo základných princípov výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Tým je vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť teda výnimkou, a nie zásadou (porovnaj I. ÚS 342/07). (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/226/2009).

Na existenciu vôle sa pri jej prejave usudzuje predovšetkým na základe objektívnych skutočností, t. j. okolností, za ktorých bola vôľa prejavená, pričom osobitný zreteľ sa kladie na dobromyseľnosť adresáta úkonu. Neprihliada sa však na motív (vnútornú pohnútku) prejavenej vôle, okrem prípadu, ak by bol právnym úkonom prejavovaný a tým sa stal jeho súčasťou. Pokiaľ ide o prejav vôle, je ním akákoľvek forma jej vonkajšieho manifestovania poznateľná inými osobami, pričom nie je podstatné, akými prostriedkami sa táto poznateľnosť dosiahne. Právny úkon nie je urobený vážne vtedy, ak je z okolností zrejmé, že konajúci subjekt nechcel svojím prejavom vôle spôsobiť právne účinky, ktoré s takýmto prejavom vôle právne predpisy spájajú. (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spis. zn. 1Cdo/191/2009).

Pokiaľ ide o pomer vôle a prejavu na existenciu vôle sa usudzuje predovšetkým z objektívnych skutočností, teda predovšetkým z okolností, za ktorých bol prejav vôle urobený. Ak prejav vôle posúdený podľa týchto zásad nevzbudí pochybnosti o tom, že je prejavom skutočnej vôle, predpokladá sa, že ním je. Osobitne vo vzťahu k podpisu pripravenej písomnej zmluvy judikatúra uzavrela, že konajúca osoba je povinná venovať náležitú pozornosť obsahu listiny, ktorú podpisuje, a nemôže sa následne dovolávať toho, že listina ňou podpísaná nevyjadruje jej vôľu, ak tejto listine nevenovala pozornosť.

Odvolací súd dodáva, že v prerokúvanej veci je zmluva o úvere spísaná v listine a stranami podpísaná. Podľa § 40 ods. 3 veta pred bodkočiarkou OZ tak platí, že písomný právny úkon je platný, ak je podpísaný konajúcou osobou. Z citovaného ustanovenia je zrejmé, že vonkajší prejav pod listinou v podobe podpisu je v zásade znakom toho, že podpisujúca osoba obsah listiny akceptuje ako prejav vlastnej vôle. Tým samozrejme nie je vylúčené, že takýto právny úkon môže byť neplatný pred nedostatok vôle v zmysle § 37 ods. 1 OZ. Podľa názoru súdu však ani ustanovenia na ochranu spotrebiteľa nemôžu ísť tak ďaleko, aby umožňovali spotrebiteľovi bez ďalšieho spochybniť svoju vôľu prejavenu podpisom listiny. Opačný postup by totiž vniesol absolútnu neistotu do právnych vzťahov,

kedy by spotrebiteľovi stačilo následne vyhlásiť, že nechcel prejavíť vôľu vtelenú do ním podpísanej listiny. Takúto neistotu však nemožno akceptovať ani v prípade spotrebiteľských vzťahov; právny styk sa totiž vo všeobecnosti (odhliadnuc od niektorých výnimočných prípadov) musí spoliehať predovšetkým na obsah vlastného prejavu vôle, ktorý jediný umožňuje poznať jej obsah (porov. aj výkladové pravidlá v § 35 ods. 2 a 3 OZ).

6.9. Neobstojí ani námietka odvolateľov, že je prinajmenšom neadekvátne požadovať od spotrebiteľov, ktorý nepôsobia v bankovom odbore, aby títo rozlišovali pojmy „dlžník“ a „ručiteľ“ a skúmali, či je v zmluve uvedený správny údaj, že z vyjadrení svedka C. vyplýva, že pokiaľ by aj požiadali o vysvetlenie, prečo je tam uvedený údaj „dlžník“ a nie „ručiteľ“, tento by ani nevedel vysvetliť rozdiel, že samotná žalobkyňa pristupovala k právnemu vzťahu medzi ňou, žalovanou 1/ a žalovanými 2/ a 3/ v tom smere, že žalovaní 2/ a 3/ sú povinní uhradiť úver iba v prípade, ak by úver nesplácala žalovaná 1/ a že takéto skutočnosti vyplynuli aj z výpovede svedka C.. Pokiaľ totiž žalovaní 2/ a 3/ dôvodí, že už v čase uzatvárania zmluvy chceli byť v postavení ručiteľov a nie dlžníkov, tak predsa museli vedieť, aký je rozdiel medzi týmito pojmi (čo chcú a čo už nie) a tak je nekorektné spochybňovať platnosť uzatvorenej zmluvy, pre prípadnú nevedomosť pracovníka banky pred ktorým vopred pripravenú zmluvu podpisovali o rozdieloch v týchto pojmoch a jeho prípadnú neschopnosť im tento rozdiel vysvetliť, ak by ho o takéto vysvetlenie prípadne požiadali. Takéto účelové konštrukcie nemohli obstať, nakoľko z dokazovania vyplynulo, že žalovaní 2/ a 3/ vo vzťahu k žalobkyni neprejavili vôľu vystupovať v právnom vzťahu ako ručiteľia, ale prejavili vôľu vystupovať ako dlžníci a na základe takto prejavenej vôle žalobkyňa s nimi aj uzatvorila zmluvu. Pokiaľ aj žalovaní 2/ a 3/ boli v omyle, že do banky idú podpísať prevzatie ručiteľského záväzku, lebo im to povedala žalovaná 1/ a podpísali určitú a zrozumiteľnú žiadosť o úver a následne aj určitú a zrozumiteľnú úverovú zmluvu vyhotovenú na základe takejto ich žiadosti (kde jednoznačne v oboch prípadoch vystupujú ako dlžníci) len ich prípadný vnútorný omyl vyvolaný žalovanou 1/, že podpisujú listiny sledujúce vznik ich ručiteľského záväzku nemá bez ďalšieho za následok neplatnosť zmluvy uzatvorenej so žalobkyňou. Žalovaní boli po čerpaní úveru v postavení solidárnych dlžníkov a v takomto prípade veriteľ má právo požadovať plnenie od ktoréhokoľvek z nich a pokiaľ sa aj rozhodol požadovať plnenie solidárneho záväzku najskôr od žalovanej 1/ neznamena to, že konal tak, ako by žalovaní 2/ a 3/ prevzali len ručiteľský záväzok. Obdobne pre existenciu vzniku spoludlžníckeho záväzku žalovaných 2/ a 3/ založeného úverovou zmluvou bolo právne irelevantné, či žalobkyňa viedla úverový účet len na žalovanú 1/. Okrem toho takéto skutočnosti z výpovede svedka C. nevyplývajú. Ako bolo už uvedené vyššie, tento svedok pred súdom vypovedal o uzatváraní úverových zmlúv bankou len vo všeobecnej rovine, nehovoriac o tom, žalovaným muselo byť zrejme, že nie je štatutárnym zástupcom žalobkyne, prípadne osobou oprávnenou za banku navonok samostatne konať. V prerokúvanej veci zo zhodných výpovedí žalovaných, ako aj svedka C. jasne vyplýva, že žalovaným bola zmluva o úvere predložená zo strany svedka, bola im predčítaná a bola im na požiadanie vysvetlená. Žiaden zo žalovaných 2/ a 3/ sa pritom nemohol domnievať, že v zmluve nie je spoludlžníkom, prípadne, že by v nej bol ručiteľom. Už v písomnom vyhotovení zmluvy je meno žalovaných uvedené pod označením „Dlžník“, rovnako je označenie „Dlžník“ uvedené nad podpisovou lištou, na ktorej sú umiestnené podpisy všetkých žalovaných. Už na prvý pohľad je teda zrejme, že postavenie žalovaných v tejto zmluve má byť postavením dlžníkov a nie iné, a táto okolnosť musí byť zrejma každému, kto je schopný čítať. Z výkladu podaného vyššie potom vyplýva, že ich podpis pod touto listinou treba vykladať ako prejav ich vôle stať sa dlžníkmi, pokiaľ nebudú zistené také osobitné okolnosti, z ktorých by bolo zrejme, že žalobkyni bola alebo musela byť známa ich odlišná vôľa. Ako však už bolo uvedené, obsah vykonaného dokazovania nedáva rozumný podklad pre takéto skutkové závery. Parciálne skutkové zistenia súdu prvej inštancie potom nedávajú ani podklad pre prípadný záver, že by išlo o zmluvnú podmienku „skrytú“ medzi iné obsahovo nesúvisiace ustanovenia zmluvy, prípadne že by žalobca svojím postupom konal nedobromyseľne, keď žalovaných uviedol do písomnej zmluvy ako spoludlžníkov (ako to v podstate tvrdia žalovaní). Nie je totiž zrejme, z čoho mohla žalobkyňa usudzovať na opačnú vôľu žalovaných 2/ a 3/. Okrem toho títo žalovaní podľa vlastných výpovedí text zmluvy nečítali, hoci im bol predložený, a nemali žiadne otázky k jeho obsahu. Potom ale treba vychádzať z toho, že žalovaní 2/ a 3/ svojimi podpismi pod listinou zmluvy o poskytnutí úveru ako dlžníci prejavili vôľu stať sa dlžníkmi žalobkyne.

6.10. Neobstojí ani námietka, že zo strany žalobkyne došlo k oklamaniu žalovaných ako spotrebiteľov keď títo neboli dostatočne informovaní o povahe a vlastnostiach poskytnutej služby a s ohľadom na

tvrdenia svedka C. ani takto informovaní dostatočne nemohli byť (z výpovede svedka C. jednoznačne vyplynulo, že úver mala splácať len žalovaná 1/ a nie žalovaní 2/ a 3/ čo bolo aj v súlade s ich očakávaniami, s ktorými vstupovali do právneho vzťahu so žalobkyňou).

Pracovník banky (svedok C.) sa nemal totiž odkiaľ dozvedieť o ich vnútornom omyle a z dokazovania vyplynulo, že on sám tento prípadný omyl nevyvolal. Práve naopak, z dokazovania vyplynulo, že žalovaní 2/ a 3/ nepožadovali nad rámec im poskytnutých informácií ďalšie informácie o povahe služby a tak je právne irelevantné, či im veriteľ bol prípadne schopný aj takéto ďalšie informácie v prípade ich záujmu poskytnúť a v akom rozsahu, svedok C. totiž nebol v čase uzatvárania sporného právneho úkonu jediným pracovníkom banky, ktorý by im takéto informácie poskytnúť mohol, a hypotéza podsúvaná žalovanými, že ak by aj o informácie požiadali, poskytnuté by im neboli, respektíve by im boli poskytnuté nesprávne informácie, je viac ako nepravdepodobná. Žalovaní 2/ a 3/ pred súdom uviedli, že úverovú zmluvu nečítali, lebo dôverovali pracovníkovi banky. Žalovaná 2/ si myslela, že za úver ručí, ale nevedela uviesť čo to znamená. Je preto otázne aké boli jej očakávania, ale podstatným je to, že v banke jej nikto nepovedal, že ručí za úver. Povedala jej to údajne len jej sestra. Žalovaný 3/ uviedol, že im bola zmluva predložená s vysvetlením a vedel, že sa jedná o úver žalovanej 1/, teda čerpaný je za účelom získania finančnej hotovosti potrebnej na zaplatenie kúpnej ceny bytu, ktorý kupovala žalovaná 1/ + na jeho rekonštrukciu (čl. II bod 2 úverovej zmluvy), z čoho logicky vyplýva, že bol uzrozumený s tým, že oni (žalovaní 2/ a 3/) nebudú čerpať pre seba (svoju potrebu) nič, preto tvrdenie ich právneho zástupcu o ich práve na čerpanie v rozsahu 1/3 z celku, ktoré nevyužili je účelové, nakoľko z dokazovania nevyplynulo, že by úver niekedy chceli čerpať pre seba (pre svoju potrebu), práve naopak z dokazovania vyplynulo (a je to aj logický záver), že boli stotožnení s tým, že takto získané prostriedky budú použité na vyplatenie kúpnej ceny bytu + jeho rekonštrukciu - účel dohodnutý v zmluve. Preto pri uzatváraní zmluvy bolo aj pre zmluvné strany nepodstatným, kto (ktorý zo solidárne oprávnených veriteľov) by mal požiadať o čerpanie úveru. Pre poriadok je potrebné dodať, že svedok C. pred súdom vypovedal len všeobecne o tom ako bežne postupuje pri uzatváraní úverových zmlúv, nie ako postupoval v prejednávanej veci. Neuvedol, že v tejto veci žalovaných oboznámil o najdôležitejších bodoch (ako to podsúvajú súdu žalovaní), ale uviedol len to, že to tak bežne robí. Je pochopiteľné, že si konkrétnosti nepamätal, ale žalovaní ktorí uzatvárali takúto zmluvu len raz si pamätali, že im nebolo nič nejasné a tak nemali po oboznámení žiadne otázky. Z jeho výsluchu je zrejmé, že to bol právny zástupca žalovaných (osoba znala práva), ktorý mu kládol nevhodné - zavádzajúce otázky (účelovo mätúce svedka) ako napr. „kto bol podľa jeho názoru hlavným dlžníkom“ a podobne. Bol to právny zástupca žalovaných, ktorý delil dlžníkov na hlavných a vedľajších a potom taká bola aj odpoveď svedka, že podľa jeho názoru je hlavným dlžníkom ten, kto je uvedený ako prvý. Svedkom prezentovaný názor je len jeho názorom, ktorý nemá oporu v zákone a je pre vec nepodstatný a už vonkoncom z neho navonok vo vzťahu k prejednávanej veci, prípadne žalovaným neplynú žiadne právne následky (práva a povinnosti). Obdobný osud zdieľa aj jeho všeobecný názor, že hlavným dlžníkom je ten, ktorého nehnuteľnosť sa financuje. Okrem toho z dokazovania ani nevyplynulo, že by takéto poučenie bolo dané aj žalovaným pred uzatvorením spornej úverovej zmluvy.

6.11. Pokiaľ žalovaní 2/ a 3/ stavali svoju obranu na tom, že v prejednávanej veci išlo o delenie pohľadávku žalovaných voči banke na čerpanie úverových prostriedkov, táto neobstojí, nakoľko o delení pohľadávku ide vtedy, ak dlžník je povinný voči každému veriteľovi iba do výšky podielu tohto veriteľa na pohľadávke (oprávnení toho ktorého žiadateľa o úver, vyplývajúceho z úverovej zmluvy, požadovať od banky samostatné plnenie vo svoj prospech) a každý veriteľ môže vyžadovať plnenie iba vo výške svojho podielu - čo nebol prípad práve prejednávanej veci, nakoľko z úverovej zmluvy nevyplyva, že by sa účastníci zmluvy dohodli na tom, že dlžníci majú každý samostatné právo na poskytnutie časti finančných prostriedkov z celkovej dlžnej sumy dohodnutých finančných prostriedkov a takáto dohoda by bola aj nelogická, nakoľko podľa kúpnej zmluvy záväzok z úhrady kúpnej ceny bytu bol len na strane žalovanej 1/ a keďže úverové prostriedky boli účelovo viazané na úhradu kúpnej ceny bytu bolo by nelogické predpokladať, že vôľou strán bola dohoda s bankou o tom, že každý z dlžníkov bude mať voči nej samostatnú pohľadávku na čerpanie úverových prostriedkov do určitej výšky. Podľa názoru odvolacieho súdu v prejednávanej veci z dokazovania vyplynulo, že v prípade práva žalovaných na čerpanie úverových prostriedkov od žalobkyne išlo o solidárnu pohľadávku žalovaných 1/, 2/ a 3/ z úverovej zmluvy. O solidárnu pohľadávku ide totiž vtedy, ak ktorýkoľvek z veriteľov môže od dlžníka vyžadovať celé plnenie, a dlžník (v tomto prípade žalobkyňa) môže poskytnúť plnenie ktorémukoľvek z

veriteľov - čo bol prípad práve prejednávanej veci, nakoľko podľa úverovej zmluvy bolo nerozhodné ktorí z veriteľov (žalovaných 1/, 2/ a 3/) po uzatvorení úverovej zmluvy a splnení podmienok čerpania úveru požiada žalobkyňu o čerpanie úveru, poukázaním finančných prostriedkov získaných na základe úverovej zmluvy v prospech predávajúcej podľa kúpnej zmluvy. V prípade solidárnej pohľadávky je každý zo solidárne oprávnených veriteľov oprávnený požadovať od dlžníka rovnaké plnenie, ale dlžník je povinný plniť iba raz. Plnením tomuto veriteľovi zanikne záväzok dlžníka.

6.12. Pokiaľ ide o odvoláciu námietku, že súd vôbec neaplikoval ust. § 53 OZ a nepodrobil úverovú zmluvu prieskumu ohľadom neprijateľnosti zmluvných podmienok najmä jej článok VI ods. 7 obchodných podmienok, kde sa uvádza, že ak na strane dlžníka vystupuje viac osôb, považuje sa každý z nich za dlžníka a súčasne spoludlžníka, nakoľko takéto dojednanie predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, že žalobkyňu ako banku dostáva totiž do výhodnejšieho postavenia v tom smere, že banka sa zbavuje zodpovednosti za prípadné nesprávne vyplatenie úveru a zbavuje sa povinnosti ďalej komunikovať s osobami, ktoré reálne úver nečerpajú, že tí dlžníci, ktorí úver nečerpajú, sa dostávajú do nevýhodnejšieho postavenia, keď strácajú akúkoľvek kontrolu nad čerpaním úveru v priebehu právneho vzťahu, do ktorého vstúpili, odvolací súd uvádza: Takáto námietka neobstoí, nakoľko ako už bolo vyššie uvedené, zo žiadneho ustanovenia Obch. z. o zmluve o úvere nemožno vyvodíť, že by dlžníkom zo zmluvy o úvere mohla byť len tá istá osoba, ktorej boli finančné prostriedky podľa tejto zmluvy vyplatené. Ust. § 497 Obch. z. upravujúce zmluvu o úvere (ktoré je kogentné, § 263 Obch. z.), ale aj § 657 OZ predpokladajú ako pojmový znak oboch týchto zmlúv prenechanie peňažných prostriedkov (resp. pri pôžičke aj iných druhovo určených vecí) do vlastníctva dlžníka. Samozrejme, nie je vylúčené ani poskytnutie úveru (pôžičky) nepriamo formou poukážky tak, že veriteľ napr. za dlžníka splní jeho záväzok voči tretej osobe (teda jej poukáže finančné prostriedky v prospech úhrady záväzku dlžníka) a dlžník sa zaviazuje takto vzniknutý úverový záväzok splácať rovnako, ako keby bol poskytnutý priamo jemu. Takúto úpravu pôžičky, resp. úveru pripúšťa aj judikatúra (porovnaj rozhodnutie NS ČR sp. zn. 33Cdo/3912/2010, podobne rozhodnutia NS SR sp. zn. ObdoV/47/2001, podobne napr. 4Obdo/157/2004). Vo všetkých týchto prípadoch je však podstatné, že veriteľ skutočne poskytne časť svojich finančných prostriedkov (zo svojho majetku). Pokiaľ je teda prípustné, aby dlžník súhlasil s poskytnutím úveru formou prevodu tretej osobe, potom je rovnako prípustné, aby sa dlžníci dohodli, že reálne bude peňažné prostriedky čerpať len jeden z nich. Súd prvej inštancie vo svojom rozsudku v podstate stotožnil osobu tzv. formálneho dlžníka (podľa zmluvy o úvere) s osobou materiálneho dlžníka (ten, kto bol skutočným beneficiantom z tejto zmluvy), keď takáto požiadavka zo zákonnej úpravy zmluvy o úvere, ani iných ustanovení nevyplyva. Okrem toho súd prvej inštancie nevzal do úvahy, že právny poriadok pozná inštitúty, kedy sa určitá osoba zaviazuje splniť materiálne celkom cudzí dlh, a to napríklad v podobe prevzatia dlhu alebo pristúpenia k dlhu (§ 531 až 534 OZ), eventuálne aj v podobe ručenia (§ 546 OZ). Ak ďalšia osoba môže (po dohode s dlžníkom alebo bez nej) prevziať zodpovednosť za dlh, z ktorého celkom zjavne nemala žiaden benefit, potom nie je zjavné, prečo by nemala existovať možnosť zaviazat' sa zaplatiť taký dlh ešte v zmluve o úvere spoločne s dlžníkom - beneficiantom peňažných prostriedkov z úveru. Veriteľ v zásade nie je povinný zisťovať, čo vedie jednotlivých (pristupujúcich) dlžníkov (ručiteľov) k tomu, že sa zaviazu zaplatiť cudzí dlh. Môžu to byť obchodné dôvody (napr. banková záruka), ale napr. aj osobné príčiny (rodinná výpomoc ako aj v prerokúvanej veci). I keď problematiku spoludlžníctva resp. ručenia príbuzných nemožno podceňovať najmä z hľadiska negatívneho vplyvu príbuzenského pomeru na ostražitosť pri vstupe do týchto právnych vzťahov, v prerokúvanej veci nateraz skutkové zistenia nedávajú žiaden podklad pre záver, že by žalobkyňa akýmkoľvek spôsobom zľahčovala existujúce skutočnosti s cieľom získať žalovaných ako spoludlžníkov. Na základe toho tak treba uzavrieť, že viazanosti žalovaných ako spoludlžníkov so žalobkyňou neprekáža okolnosť, že beneficiantom úveru mala byť len žalovaná 1/.

6.13. Napokon neobstoí ani námietka odvolateľov, že im nebolo umožnené oboznámiť sa so znením všeobecných obchodných podmienok a obchodných podmienok, nakoľko (ako to právne namietala aj samotná žalobkyňa) v článku 1 zmluvy je výslovne uvedené, že tieto sú súčasťou zmluvy a dlžník podpisom zmluvy potvrdzuje a vyhlasuje, že prevzal tieto podmienky a oboznámil sa s ich obsahom. Skutočnosť, že sa odvolatelia s týmito obchodnými podmienkami prípadne reálne neoboznámili nemožno klásť za vinu žalobkyňi. Žalovaní vyjadrili podpisom zmluvy aj súhlas s obchodnými podmienkami a preto ich odvolacia námietka nie je dôvodná.

6.14. Dôvodnou bola námietka žalovaných 2/ a 3/ o zmätočnosti odôvodnenia rozsudku súdu prvej

inštalácie v časti priznaného nároku žalobkyni na zaplatenie sumy 20.244,13 eur, avšak nič to nemení na vecnej správnosti samotného rozhodnutia súdu prvej inštalácie o povinnosti žalovaných 2/ a 3/ zaplatiť spoločne a nerozdIELNE žalobkyni sumu 20.244,13 eur s príslušenstvom. Odvolací súd v tejto súvislosti uvádza:

Z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že žalobkyňa si svoj záväzok zo zmluvy o úvere splnila, keď žalovaným na žiadosť žalovanej 1/ poskytla peňažné prostriedky vo výške 36.500 eur, že žalovaní svoju povinnosť vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky v splátkach vo výške 213,46 eur mesačne postupne porušili, keď nesplácali dohodnuté splátky úveru riadne a včas, na základe čoho žalobkyni vzniklo právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru podľa § 565 OZ, čo bolo dohodnuté v čl. IX. bod 8. Zmluvy, že žalobkyňa úver zosplatnila ku dňu 15. 7. 2013, že na úvere sú evidované splátky v celkovej sume 16.255,87 eur (z toho úhrady predstavujú 2.312,40 eur, 100 eur a suma 13.843,47 eur predstavuje časť výťažku z dražby založenej nehnuteľnosti po uspokojení pohľadávky prednostného záložného veriteľa a nákladov dražby), a teda, že ku dňu rozhodovania súdu prvej inštalácie vo veci samej dlh žalovaných na istine predstavoval sumu 20.244,13 eur (pravdaže po zohľadnení záverov súdu prvej inštalácie o nepreukázaní nároku žalobkyne na zaplatenie uplatnených vyčíslených bežných úrokov z úveru a vyčíslených úrokov z omeškania, prípadne iných poplatkov, ktoré závery spochybnené neboli). Okrem toho sa žiada dodať, že právny zástupca žalovaných 2/ a 3/ takúto pohľadávku žalobkyne vo svojom vyjadrení zo 7. 12. 2015, doručenom súdu prvej inštalácie dňa 7. 12. 2015 uznal v rozsahu 20.344,13 eur, resp. nespochybnil skutkové tvrdenia žalobkyne o tom, že na istinu úveru bola zaplatená suma 16.155,87 eur (tu pozri č. I. 104 spisu). Pokiaľ teda súd prvej inštalácie dospel k záveru, že žalovaných 2/ a 3/ možno zaväzať len na zaplatenie sumy predstavujúcej rozdiel medzi poskytnutým úverom a všetkými úhradami na úver, ktoré súd započítal v celom rozsahu na istinu úveru, teda uložil žalovaným 2/ a 3/ povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 20.244,13 eur (36.500-16.255,87) a vo zvyšku žalovanej istiny žalobu zamietol, jeho rozhodnutie je vecne správne a vychádza zo skutkového stavu zisteného na základe vykonaného dokazovania. Odvolací súd uzatvára, že v konaní bolo preukázané, že žalovaným 2/ a 3/ vznikla povinnosť takýto záväzok uhradiť, pričom jeho výška i právny dôvod vyplynuli z dokazovania. Nesprávnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvej inštalácie v tejto časti bola odstránená odôvodnením takýchto správnych záverov súdu prvej inštalácie odvolacím súdom.

6.15. Na základe všetkého vyššie uvedeného odvolací súd podľa § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštalácie v odvolaní účinne napadnutých výrokoch II., III. a V., a závislých výrokoch VI. a VII. ako vecne správny potvrdil, keď tento správne v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 a ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP rozhodol i o náhrade trov prvoinštančného a prvého odvolacieho konania, keď ani odvolací súd nevidel dôvod pre aplikáciu § 257 CSP.

6.16. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštalácie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 255 ods. 1 a 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 257 CSP výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa.

Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštalácie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov tohto odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnej žalobkyni priznal proti žalovaným 2/ a 3/ nárok na náhradu trov tohto odvolacieho konania v plnej výške, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalobkyňa), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalovaní 2/ a 3/), keď nevidel a ani strany netvrdili dôvod pre aplikáciu ust. § 257 CSP.

7. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní 2/, 3/ (ďalej aj „dovolatelia“) dovolanie, prípustnosť ktorého odvodzovali z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP.

7.1. Dôvodom pre dovolanie je, že zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, keď na vec neaplikoval § 52 ods. 2 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ a zmluvné dojednanie uvedené v čl. IX. bodu 8 Zmluvy o poskytnutí úveru reg. r. 219154 nevyhodnotil ako neplatné. Správne mal odvolací súd posúdiť dojednanie v čl. IX. bodu 8 Zmluvy o poskytnutí úveru reg. r. 219154 ako neplatné, keďže umožňuje dodávateľovi požadovať okamžité splatenie istiny úveru a príslušenstva pre porušenie akejkoľvek povinnosti, a nie za podmienok stanovených v § 53 ods. 9 OZ. Dovolanie odôvodňujeme tým, že táto otázka, t. j. či zmluvné dojednanie umožňujúce veriteľovi požadovať okamžité splatenie istiny úveru a príslušenstva za porušenie povinnosti dohodnutej zmluvou, podmienkami alebo súvisiacimi zmluvnými dokumentmi nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Správny právny názor je ten, že vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať okamžité splatenie úveru môže veriteľ len v prípade, ak je medzi spotrebiteľom a veriteľom dohodnuté možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ, t. j. že dodávateľ môže uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

Odvolací súd tiež nesprávne po právnej stránke posúdil čl. IX. bod. 8 zmluvy o úvere ako dohodu v zmysle § 565 OZ, podľa ktorého platí: „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ Čl. IX. bod 8. zmluvy o úvere obsahuje len vágnu formuláciu odkazujúcu na porušenie akejkoľvek povinnosti a nemôže zodpovedať dohode v zmysle § 565 OZ, keď zmluvné dojednanie čl. IX. bod 8. zmluvy o úvere neobsahuje žiadne slovné spojenie, ktoré by bežného adresáta (t. j. nielen spotrebiteľa) právneho úkonu upozornilo na možnosť veriteľa vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru. Zmluvné dojednanie čl. IX. bod 8. tak predstavuje „skryté“ dojednanie o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, ktoré je v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti v zmysle § 7 ods. 2 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy, podľa ktorého platí: „(2) Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti,

b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo službe, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.“

Zmluvné dojednanie čl. IX. bod 8. zmluvy o úvere je v rozpore s požiadavkou určitosti v zmysle § 37 ods. 1 OZ.

Dovolanie v tejto časti odôvodňujeme tým, že otázka, či dohoda o vyhlásení mimoriadnej splatnosti podľa § 565 OZ uzatvorená so spotrebiteľom môže byť formulovaná tak, že neobsahuje žiadny výslovný údaj o tom, že veriteľ v prípade porušenia povinnosti splácať úver zo strany spotrebiteľa môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, predstavuje otázku, ktorá nebola v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Máme za to, že dojednanie o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru musí byť v zmluve uzatvárannej so spotrebiteľom uvedené dostatočným zrozumiteľným, jasným a určitým spôsobom: „Keďže v spotrebiteľskom práve je dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, lebo má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, okrem obmedzenia vyplývajúceho z princípu rovnosti prostriedkov, tak od dodávateľa možno očakávať aj vyžadovať, že vo vzťahu k spotrebiteľovi sa vo všeobecnej rovine bude správať poctivo. V praxi sa zásada poctivosti prejavuje okrem iného aj tým, že text spotrebiteľskej zmluvy má byť pre priemerného spotrebiteľa dostatočne čitateľný, prehľadný, logicky usporiadaný.“ Správny právny názor pri posudzovaní určitosti formulácie dojednania o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru je ten, že prípadná dohoda so spotrebiteľom o možnosti vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru musí obsahovať výslovný údaj o tom, že veriteľ v prípade porušenia povinnosti splácať úver zo strany spotrebiteľa môže vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru.

Odvolací súd tak nebol oprávnený pri právnom posúdení vychádzať z aplikácie čl. IX bod 8. Zmluvy o úvere.

Odvolací súd zjavne na vec neaplikoval ust. § 53 ods. 9 OZ, keď na základe zisteného skutkového stavu je zrejmé, že: „Listom zo dňa 19. 7. 2013 adresovaným každému zo žalovaných žalobkyňa oznámila, že vyhlásila celú svoju pohľadávku zo zmluvy o úvere č. XXXXXX zo 7. 11. 2011 za splatnú dňom 15. 7. 2013 a vyzvala dlžníkov na zaplatenie celej zvyšnej čiastky, ktorá ku dňu 18. 7. 2013 predstavuje 37.148,03 eur vrátane príslušenstva, do 29. 7. 2013. Oznámenie o zosplatnení si riadne prevzali do

vlastných rúk len žalovaní 2/ (24. 7. 2013) a 3/ (26. 7. 2013)“ (str. 5 napadnutého rozsudku). Žalobkyňa zjavne vyhlásila mimoriadnu splatnosť úveru spätne pred vyhotovením a odoslaním listu zo dňa 19. 07. 2013, a teda nebola zachovaná 15-dňová lehota na uplatnenie práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru. Uvedeným postupom sa odvolací súd odchýlil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, a to rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 15. decembra 2020 sp. zn. 5 Cdo 36/20203.

Tvrdenie odvolacieho súdu v bode 14. rozsudku v tom smere, že náš právny úkon je potrebné považovať za súladný s platným právom a dobrými mravmi a niet dôvodu, pre ktorý by tomu malo byť inak, nekorešponduje s vyššie uvedenými závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky. Odvolací súd sa zamerlal len na posudzovanie prejavu vôle, bez zohľadnenia našej skutočnej vôle a bez zohľadnenia okolností, ktoré v konaní vyšli najavo, t. j. bez zohľadnenia nášho vyjadrenia, že sme mali byť iba ručiteľmi, bez zohľadnenia vyjadrenia žalovanej v 1/ rade, že iba ona mala byť dlžníčka a my sme mali byť len ručiteľmi, a bez zohľadnenia vyjadrení svedka C., podľa ktorých sme my mali dopĺňovať iba bonitu žalobkyne.

K otázke výkladu vôle zmluvných strán sa odvolací súd vyjadruje tiež na str. 35 rozsudku tak, že námietka o nesprávnom právnom posúdení veci neobstoí. Odvolací súd ďalej poukázal na závery Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo 226/2009, keď okrem iného uviedol: „Ak vôľa zmluvných strán smeruje k inému významu a ak sa podarí vôľu účastníkov procesom hodnotenia skutkových a právnych otázok ozrejmiť, má zhodná vôľa účastníkov zmluvy prednosť aj pred doslovným významom textu nimi formulovanej zmluvy. Vôľa je vnútorným stavom konajúcej osoby, ktorý nie je bezprostredne prístupný interpretovi právneho úkonu, a nie je interpretom tohto právneho úkonu poznateľný. Z vonkajších okolností spojených s podpisom zmluvy a realizáciou zmluvného vzťahu preto treba hľadiť hlavne na vôľu, ako aj na okolnosti spojené s podpisom zmluvy a následné konanie účastníkov po podpise zmluvy.“ Z citovaného rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/226/2009 vyplýva, že odvolací súd má posudzovať okolnosti uzatvárania zmluvy. K okolnostiam uzatvárania úverovej zmluvy sa odvolací súd nevyjadruje a kladie dôraz len na písomný prejav vôle uzatvárajúc, že daný prejav nie je spôsobilé nič spochybniť. Odvolací súd vôbec neprihliadol na skutočnosť, že - banka s nami nikdy nejednala ako so skutočným dlžníkom;

- nemali sme možnosť sa v banke informovať na stav úveru. Po tom, ako nám bola doručená výzva na úhradu nedoplatku na splátkach, sme sa boli v banke informovať na stav úveru. Tieto informácie nám odmietli poskytnúť s tým, že je možné ich poskytnúť iba žalovanej v 1/ rade. Ani po našich čiastočných úhradách, ktoré sme realizovali na výzvu žalobkyne, sme nemali možnosť ďalej preveriť, či žalovaná v 1/ rade úver spláca;

- úver bol evidovaný iba na žalovanú v 1/ rade identifikovanú menom, priezviskom a jej rodným číslom;
- k úhrade omeškaných splátok sme boli vyzvaní až potom, ako meškala so splácaním splátok žalovaná v 1/ rade;

- žiadosť o čerpanie úveru podpisovala len žalovaná v 1/ rade;

- podľa čl. V, bod 1, písm. g) zmluvy o poskytnutí úveru bola iba žalovaná v 1/ rade (t. j. nie dlžník) povinná poukázať minimálne jednu mesačnú mzdu bezhotovostným prevodom na účet špecifikovaný v čl. VI. Zmluvy o poskytnutí úveru.

Z napadnutého rozsudku odvolacieho súdu však vyplýva, že odvolací súd posudzoval len prejav vôle vo forme úverovej zmluvy. Odvolací súd tak postupoval v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR v rozsudku sp. zn. 3Cdo/226/2009. Odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jednotlivými okolnosťami v čase uzatvárania zmluvy ani s okolnosťami po uzatvorení úverovej zmluvy. Odvolací súd len opakovane poukazuje na písomný prejav našej vôle, pričom však vôbec nezohľadňuje, že „náš“ písomný prejav bol pripravený žalobkyňou.

Dovolenie v tejto časti odôvodňujeme tiež tým, že otázka, či je súd povinný pri posudzovaní právneho úkonu skúmať nielen písomný prejav vôle (textu zmluvy), ale je nutné skúmať aj náležitosti vôle, medzi ktoré radí právna teória jej danosť (existenciu), vážnosť, slobodu a absenciu omylu, nebola doteraz v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu vyriešená. Za správny názor považujeme ten, že súd je povinný pri posudzovaní právneho úkonu skúmať nielen písomný prejav vôle (textu zmluvy), ale je nutné skúmať aj náležitosti vôle, medzi ktoré radí právna teória jej danosť (existenciu), vážnosť, slobodu a absenciu omylu

Správny právny názor je taký, že neposkytnutie informácie zo strany žalobkyne ako veriteľa o tom, že

žalovaná v 1/ rade nespĺňala samostatne požiadavky na poskytnutie úveru, t. j. nemala dostatočnú bonitu, predstavuje nekalú obchodnú praxiu v zmysle § 7 ods. 1, 2 ZOS, ktorá je zakázaná. Dovolanie odôvodňujeme tým, že táto otázka, t. j. či v prípade spotrebiteľského úveru neposkytnutie informácie zo strany veriteľa o tom, že žalovaná v 1/ rade ako dlžníčka nespĺňala samostatne požiadavky na poskytnutie úveru, t. j. nemala dostatočnú bonitu, predstavuje nekalú obchodnú praxiu, nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená.

V tejto súvislosti tiež nie je možné súhlasiť s právnym názorom odvolacieho súdu na str. 37 v bode 18, keď odvolací súd uviedol, že je právne irelevantné, či nám veriteľ bol prípadne schopný poskytnúť aj ďalšie informácie v prípade nášho záujmu a v akom rozsahu s poukazom na to, že my sme nežiadali ďalšie informácie. V zmysle ust. § 7 ods. 1, 2 ZOS a § 11 ods. 1 ZOS bol veriteľ povinný nám poskytnúť všetky relevantné informácie tak, aby si voči nám splnil požiadavku odbornej starostlivosti a informačnú povinnosť. Dovolanie odôvodňujeme tým, že otázka, či je veriteľ povinný poskytnúť dlžníkovi ako spotrebiteľovi aj informácie nad rámec toho, čo spotrebiteľ požaduje, pokiaľ ide o poskytnutie informácií v rozsahu zodpovedajúcom požiadavke odbornej starostlivosti žalobkyne ako dodávateľa služby a informácií, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa, či vstúpi do právneho vzťahu s dodávateľom, predstavuje otázku, ktorá doposiaľ nebola v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu riešená. Správny právny názor je taký, že dodávateľ je povinný poskytnúť aj ďalšie informácie, hoci ich spotrebiteľ nepožaduje, pokiaľ ide o poskytnutie informácií v rozsahu zodpovedajúcom požiadavke odbornej starostlivosti žalobkyne ako dodávateľa služby a informácií, ktoré by mohli ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa, či vstúpi do právneho vzťahu s dodávateľom.

V zmysle uvedeného máme za to, že žalobkyňa bola povinná nám poskytnúť všetky relevantné informácie, ktoré mohli ovplyvniť naše rozhodnutie, či vstúpime do úverového vzťahu so žalobkyňou a odvolací súd bol povinný sa zaoberať našou argumentáciou uvedenou v odvolaní, keď sme uviedli, je povinnosťou dodávateľa informovať spotrebiteľa o povahe a vlastnostiach poskytovanej služby, pričom my nielenže sme neboli dostatočne informovaní, avšak s ohľadom na tvrdenia svedka C. sme ani nemohli byť dostatočne informovaní o povahe služby.

Nesprávne je posúdenie svedeckej výpovede svedka C. zo strany odvolacieho súdu, keď na str. 33 uviedol: „Práve menovaný svedok totiž pred súdom vypovedal v súvislosti s poskytovaním úverov žalobkyňou len vo všeobecnosti (všeobecnej rovine) a z jeho výpovede nebolo možné dospieť k záveru že žalovaným 2/ a 3/ uviedol, že úver má splácať výlučne žalovaná 1/.“ Máme za to, že pokiaľ svedok neuviedol, že by v našom úverovom prípade alebo v nejakých iných prípadoch postupoval svedok C. odlišne, potom je absolútne nezrozumiteľné, z akého dôvodu nie je možné všeobecný postup svedka C. ako pracovníka žalobkyne uplatniť akceptovať aj v prejednávanej veci. Odvolací súd tento svoj právny názor žiadnym spôsobom neodôvodňuje. Správne mal odvolací súd svedeckú výpoveď svedka C. ohľadom jeho tzv. všeobecnej praxe pri uzatváraní úverových zmlúv vyhodnotiť v zmysle zásady argumentum a maiori ad minus, t. j. od väčšieho k menšiemu, t. j. pokiaľ nejaký skutkový stav platí vo všeobecnosti, potom platí aj v jednotlivom prípade, resp. vychádzať z metódy dedukcie (zo všeobecných zistení odvodiť jednotlivé zistenia). Dovolanie v tejto časti odôvodňujeme tým, že otázka, či na svedeckú výpoveď týkajúcu sa všeobecnej praxe dodávateľa pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv je možné aplikovať výklad v zmysle zásady argumentum a maiori ad minus, resp. výklad formou dedukcie a týmto postupom ustáliť skutkové zistenia aj v jednotlivom prípade, nebola v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. My máme za to, že správny postup je taký, že je potrebné posúdiť svedeckú výpoveď svedka C. tak, že má byť uplatnená zásada argumentum a maiori ad minus, resp. výklad formou dedukcie.

Podľa § 53 ods. 1 OZ platí: „Spotrebiteľské zmluvy nesmú obsahovať ustanovenia, ktoré spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (ďalej len „neprijateľná podmienka“). To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“ Povinnosti, ktoré nám boli úverovou zmluvou uložené, výrazne zhoršili naše postavenie v náš neprospech ako spotrebiteľa, keď sme mali za to, že my budeme iba ručiteľmi a nie dlžníkmi. Odvolací súd bol povinný aplikovať na vec § 53 ods. 1 OZ a posúdiť obsah zmluvy v zmysle tohto zákonného ustanovenia. Úverová zmluva pritom predstavuje vopred pripravenú zmluvu, kde boli doplnené len podpisy strán. Dokonca aj dátum na úverovej zmluve bol vopred vyplnený, pričom my sme obsah zmluvy nemohli žiadnym spôsobom ovplyvniť. Dovolanie

odôvodňujeme v tejto časti tým, že otázka, či má byť zhoršenie postavenia účastníkov spotrebiteľskej zmluvy o úvere, keď tieto osoby namietajú, že nemali byť uvedení ako dlžníci, posudzované podľa § 53 ods. 1 OZ, nebola doteraz v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu riešená. My máme za to, že na danú situáciu sa má aplikovať § 53 ods. 1 OZ.

Zo strany odvolacieho súdu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu v tom smere, že vyvodil solidárnu pohľadávku dlžníkov bez toho, aby mal k tomu zákonný podklad. Podľa § 513 OZ platí: „Ak je dlžník zaviazaný na rovnaké plnenie niekoľkým veriteľom, ktorí sú podľa zákona, podľa rozhodnutia súdu alebo podľa zmluvy voči nemu oprávnení spoločne a nerozdielne, môže ktokoľvek z veriteľov žiadať celé plnenie a dlžník je povinný splniť v celom rozsahu tomu, kto o plnenie požiada prvý.“ Solidarita veriteľov teda musí byť daná buď zo zákona, rozhodnutím súdu alebo dohodou. Odvolací súd nepoukazuje na žiadne zákonné ustanovenie ani rozhodnutie súdu, ktoré by zakladalo solidaritu jednotlivých dlžníkov. V zmluve sa tiež nenachádza žiadne dojednanie, z ktorého by vyplývalo, že jednotliví dlžníci sú oprávnení z úveru spoločne a nerozdielne. Vzhľadom na postup pri žiadosti o čerpanie úveru boli dlžníci povinní postupovať spoločne, čo vylučuje solidaritu dlžníkov. Obdobne Najvyšší súd ČR v rozhodnutí sp. zn. 21Cdo/5138/2007 (C 8238) uviedol:

„Jeden z manželů může požadovat po dlužníku zaplacení celé peněžní částky, kterou mu půjčil spolu s druhým manželem za trvání manželství, jediné tehdy, jestliže bylo ve smlouvě o půjčce sjednáno, že manželé jsou jako věřitelé oprávněni vůči dlužníku společně a nerozdílně, nebo jestliže ho druhý manžel smlouvou o obstarání věci pověřil, aby vymáhal celou pohledávku vlastním jménem.“

V Čl. II. Výška a účel úveru, bod 1. zmluvy o úvere je uvedené nasledovné: „Na základe tejto zmluvy sa banka zaväzuje poskytnúť dlžníkovi úver vo výške 36.500 eur (slovami: tridsaťšesťtisíc päťsto eur) (ďalej len „úver“) a dlžník sa zaväzuje úver splatiť, zaplatiť úroky a ďalšie príslušenstvo úveru, a to za podmienok uvedených nižšie.“

Citované zmluvné dojednanie neobsahuje žiadny údaj o tom, či ide o plnenie poskytnuté spoločne a nerozdielne alebo podľa nejakej miery podielov.

Dovolenie v tejto časti odôvodňujeme tým, že otázka, či zmluvné dojednanie podľa ktorého sa banka zaväzuje poskytnúť dlžníkovi, ktorý pojem zahŕňa niekoľko osôb, bez uvedenia, že dlžník ako jednotliví veritelia sú voči banke oprávnení spoločne a nerozdielne, zakladá aktívnu solidaritu veriteľov v zmysle § 513 OZ, aj s poukazom na skutočnosť, že ide o zmluvu uzatváranú so spotrebiteľmi, predstavuje otázku, ktorá doposiaľ nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Správny právny názor má byť taký, že v prípade, ak má byť založená aktívna solidarita veriteľov zmluvou v zmysle § 513 OZ, je potrebné, aby bolo v zmluve výslovne uvedené, že ide o spoločné a nerozdielne oprávnenie veriteľov.

Dovolenie v tejto časti odôvodňujeme tým, že otázka, či samotný podpis pod včleňovacou klauzulou týkajúcej sa zahrnutia všeobecných obchodných podmienok do zmluvného vzťahu so spotrebiteľom znamená sám o sebe splnenie povinností vo vzťahu k obchodným podmienkam a preukazuje, že spotrebiteľ bol informovaný o obsahu všeobecných obchodných podmienok, predstavuje otázku, ktorá doposiaľ nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Správny právny názor je ten, že samotný podpis pod včleňovacou klauzulou neznamená splnenie si povinností vo vzťahu k obchodným podmienkam a nepreukazuje, že spotrebiteľ bol informovaný o obsahu všeobecných obchodných podmienok.

Vzhľadom k tej skutočnosti, že zmluva o úvere bola vyhotovená písomne, musia mať obligatórne písomnú formu aj zmeny a doplnenia takej zmluvy vrátane všeobecných obchodných podmienok s poukazom na § 40 ods. 2 OZ. V zmysle odbornej literatúry platí: „Písomná forma právneho úkonu predpokladá existenciu dvoch základných náležitostí - vyhotovenie písomnosti a jej podpis.“ Dovolenie v tejto časti odôvodňujeme tiež tým, že otázka, či v prípade, že je úverová zmluva uzatvorená so spotrebiteľom v písomnej podobe, je možné doplniť obsah úverovej zmluvy zmluvnými dojednaniami uvedenými vo všeobecných obchodných podmienkach, ktoré nie sú osobitne podpísané účastníkmi úverovej zmluvy, predstavuje otázku, ktorá doposiaľ nebola riešená v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu. Správny právny názor je ten, že v zmysle § 40 ods. 2 OZ je možné písomný právny úkon, a teda aj písomnú úverovú zmluvu uzatvorenú so spotrebiteľom doplniť alebo meniť zmluvnými dojednaniami obsiahnutými vo všeobecných obchodných podmienkach len za tej podmienky, že tieto sú osobitne podpísané účastníkmi úverového vzťahu.

7.2. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhujeme, aby dovolací súd rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 10Co/6/2023 - 814 zo dňa 29. 04. 2024 zrušil a vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie

konanie a rozhodnutie.

8. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu žalovaných 2/, 3/ navrhol, aby dovolací súd rozhodol v zmysle dovolacieho návrhu žalobcu a aby dovolanie žalovaného odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

9. Čo sa týka podaného návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku odvolacieho súdu dovolací súd nezistil splnenie predpokladov pre takéto rozhodnutie (§ 444 ods. 1, 2 CSP) a v súlade s jeho ustálenou praxou o tom nevydal samostatné uznesenie.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo rozhodnutie odvolacieho súdu vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie je prípustné i dôvodné.

11. V podanom dovolaní dovolateľa uplatnili dovolacie dôvody v zmysle § 420 písm. f) CSP a § 421 ods. 1 písm. a), b) CSP, pričom vec prejednávajúci senát považoval v tomto prípade za opodstatnené dať prednosť vecnému prieskumu napadnutého rozsudku odvolacieho súdu pred procesným prieskumom (pozri obdobne rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/198/2019, 4Cdo/200/2019, 4Cdo/36/2020, 8Cdo/28/2017).

12. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. Dovolateľa v dovolaní nastolili viacero právnych otázok, dovolací súd mal však za to, že rozhodujúcu právnu otázku, ktorú riešil dovolací súd a na ktorej aj založil svoje rozhodnutie je právna otázka mimoriadnej splatnosti úveru, t. j. požadovať okamžité splatenie úveru za splnenia zákonných podmienok.

15.1. Predmetnú dovolaciu otázku už riešil dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 7Cdo/268/2020 zo dňa 29. novembra 2022, kde uviedol, že splatnosť úverovej pohľadávky žalobkyne je daná (spotrebiteľskou) úverovou zmluvou, v ktorej si banka s dlžníkmi dohodli plnenie v splátkach, s oprávnením banky pre prípad neuhradenia dlžníkom splatné peňažné záväzky v termíne, vyhlásiť úver za splatný.

15.2. Ide o postupné čiastkové plnenie, ktoré nie je ani opakujúcim sa, či trvajúcim plnením, ani čiastočným plnením. V prípade takéhoto čiastkového plnenia, ktoré je v literatúre prevažne označované ako plnenie v splátkach, je plnenie vopred rozvrhnuté do čiastkových úsekov, ktoré až ako spoločný celok tvoria dlh. Splatnosť týchto úsekov je však daná samostatne (oddelene), teda každý diel má určenú svoju konkrétnu splatnosť. Celkový predmet záväzku je však vopred kvantitatívne určený, pričom jednotlivo plnenými dielmi sa rozsah celej pohľadávky postupne znižuje. Ide teda o rozloženie zamýšľaného jednorazového plnenia v niekoľkých postupných čiastkových plneniach, taktiež jednorazových, pričom dobu splnenia treba rozlišovať jednak pre plnenie celého záväzku, jednak pre jednotlivé čiastkové plnenie. Dobou splnenia čiastkového plnenia je doba jednorazového splnenia jednotlivé dávky, dobou splnenia celého záväzku je doba splnenia poslednej dávky - teda poslednej splátky. V prípade čiastkového plnenia veriteľ nemôže žiadať dlžníka o splnenie jednorazové; to však

neplatí pre situáciu uvedenú v ustanovení § 565 Občianskeho zákonníka, v ktorej dlžník včas a riadne nesplnil niektorú zo splátok, ak to bolo dohodnuté alebo určené v rozhodnutí - tu je veriteľ oprávnený žiadať dlžníka o zaplatenie celej pohľadávky, s ktorou sa dlžník ocitol v omeškaní, pričom toto oprávnenie môže veriteľ uplatniť iba do splatnosti najbližšej budúcej splátky. V takomto prípade dlžník stráca výhodu čiastkového plnenia.

15.3. Výška aj doba jednotlivých splátok bola v úverovej zmluve vopred stanovená, pričom splatnosť, prípadné omeškanie a premĺčanie je pri plnení v splátkach treba posudzovať samostatne ohľadom každej zo splátok, premĺčacia doba plyní pri každom čiastkovom plnení odo dňa jeho splatnosti. Ak pri takto dojednanom plnení sa pre nesplnenie niektorého čiastkového plnenia stane splatný celý dlh, začne pre celý dlh plynúť premĺčacia doba odo dňa splatnosti nesplneného čiastkového plnenia (t. j. splátky). Splnením jednotlivých splátok dlh čo do príslušnej čiastky zaniká, úplne zanikne až splnením poslednej čiastky (poslednej splátky). Vo svojej podstate je dlh splátkami rozdelený do niekoľkých čiastkových, zreteľne oddelených a relatívne samostatných dlhov, ktoré majú určitú vzájomnú súvislosť a v celku predstavujú súhrnnú výšku pohľadávky. V prípade dojednania straty výhody splátok (ako je to podľa danej úverovej zmluvy), ktorá sa prejaví v špecifickej zmluvnej sankcii za omeškanie s niektorou zo splátok, dôjde k zosplatneniu celého zvyšku dlhu. Omeškaním splatnosti jednej splátky si tak dlžník privodí splatnosť aj všetkých budúcich splátok.

16. Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plyní pri strate výhody splátok premĺčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Zákonodarcia týmto zákonným ustanovením mienil modifikovať, aby sa pri strate výhody splátok počítala premĺčacia doba celého dlhu už odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh, čo je v súlade s cieľom, resp. zámerom inštitútu premĺčania ako stimulácie veriteľa k rýchlemu (včasnému) uplatneniu jeho práv (podľa zásady *vigilantibus iura*) ako aj snahy predchádzať v konkrétnych prípadoch dôkaznej núdzi na strane veriteľa v súdnom konaní a prispieť tým k právnej istote účastníkov občianskoprávných vzťahov (pozri rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/146/2008). Názor, že premĺčacia doba zvyšku dlhu plyní až od jeho splatnosti, teda po tom, čo veriteľ svoje právo podľa § 565 uplatnil (§ 563) by neprípustne umožňoval odsúvať začiatok plynutia premĺčacej doby nečinnosťou veriteľa, čo mu zabráňuje skutočnosť, že toto právo môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky (druhá veta § 565), čo je v súlade i s tým legitímnym podkladom vyplývajúcim z § 101 veta druhá Občianskeho zákonníka, že premĺčacia doba plyní odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

17. Pre spotrebiteľské vzťahy, ktorým je i ten v prejednávanej veci môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky až najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva (citovaný § 53 ods. 9). V súvislosti s úpravou režimu straty výhody splátok zákonodarcia v § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka zavádza nové pravidlo, z ktorého vyplýva, že veriteľ (v postavení dodávateľa) môže požadovať splnenie celého dlhu pre nesplnenie niektorej zo splátok za podmienok, že už uplynuli tri mesiace od omeškania so zaplatením príslušnej splátky a že upozornil dlžníka (v postavení spotrebiteľa) v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Účinnosť uplatnenia práva veriteľa podľa § 565 Občianskeho zákonníka je teda podmienená tým, že veriteľ v uvedenej lehote pred uplatnením tohto práva upozornil dlžníka na to, že toto právo využije. Bez takéhoto včasného upozornenia je uplatnenie neúčinné (pozri Jaroslav Krajčo: Občiansky zákonník pre prax, Eurounion, máj 2015, komentár k § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka).

17.1. Z hľadiska vzťahu medzi „trojmesačnou dobou“ a „lehotou nie kratšou ako 15 dní“, ktoré rámce spomína § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, zákonodarcia výslovne neupravuje, či môžu plynúť súbežne alebo či uvedená minimálne 15-dňová lehota môže začať plynúť až po uplynutí trojmesačnej doby. Z § 565 veta druhá Občianskeho zákonníka vyplýva iba to, že veriteľ môže žiadať o jednorazové vrátenie nesplatennej dlžnej sumy využiť najneskôr do splatnosti najbližšej nasledujúcej splátky a môže tak urobiť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením zmeškanej splátky (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Jednoznačným je iba to, že v čase uplatnenia práva je spotrebiteľ v omeškaní s plnením niektorej zo splátok tri mesiace a uplynula lehota 15 dní na uplatnenie práva po upozornení dlžníka.

17.2. Najvyšší súd zastáva názor, že 15-dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa by mala byť realizovaná ešte pred uplynutím troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky, vychádzajúc z charakteru upozornenia na možnosť zosplatenia ako vytvorenia príležitosti pre dlžníka ho ešte odvrátiť, navyše pokiaľ uplatneniu tohto práva nebráni, ak spotrebiteľ zaplatí niektorú so skorších splátok.

18. V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu uvedenej v bode 13. jeho rozhodnutia týkajúci sa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru, kedy veriteľ môže využiť svoje právo žiadať predčasné splatenie úveru, odvolací súd sa odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (viď rozhodnutie Najvyššieho súdu sp. zn. 7Cdo/268/2020). Dovoláním napadnuté rozhodnutie tak spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Z uvedených dôvodov preto dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) a taktiež zrušil súvisiace uznesenie o trovách konania Okresného súdu Senica z 18. októbra 2024 č. k. SI- 2C/216/2014 - 853.

19. V súvislosti s námietkou dovolateľov o nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia dovolací súd uvádza, že odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu zodpovedá právnomu posúdeniu veci, ku ktorému dospel odvolací súd. Vzhľadom na konštatované nesprávne právne riešenie podstaty prejednávaného sporu odvolacím súdom považuje preto dovolací súd za nadbytočné zaoberať sa kvalitou odôvodnenia jeho rozhodnutia, nakoľko vec bude znovu predmetom rozhodovania pred odvolacím súdom, ktorému sa vec vracia na ďalšie konanie.

20. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a odvolací súd sú viazaní právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.